Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

25. září 2024*

„Energetika – Vnitřní trh s elektřinou – Region pro výpočet kapacity – Region CORE – Přijetí metodiky pro sdílení nákladů na redispečink a protiobchody agenturou ACER – Povinnost uvést odůvodnění – Určení úrovně tolerance pro legitimní kruhové toky – Článek 16 odst. 13 nařízení (EU) 2019/943“

Ve věci T-482/21,

TenneT TSO GmbH, se sídlem v Bayreuthu (Německo),

TenneT TSO BV, se sídlem v Arnhemu (Nizozemsko),

zástupci: D. Uwer, J. Meinzenbach, P. Rieger, R. Klein a S. Westphal, advokáti,

žalobkyně,

podporované:

Spolkovou republikou Německo, zástupci: J. Möller a N. Scheffel, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

proti

Agentuře Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER), zástupci: P. Martinet, E. Tremmel a Z. Vujasinovic, jako zmocněnci, ve spolupráci s: P. Goffinet, L. Bersou a M. Shehu, advokáti,

žalované,

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení: F. Schalin, předseda, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm, G. Steinfatt a D. Kukovec (zpravodaj), soudci,

za soudní kancelář: I. Kurme, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: angličtina.

po jednáním konaném ve dnech 12. a 13. června 2023,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobami podanými na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, společnosti TenneT TSO GmbH a TenneT TSO BV, domáhají zrušení rozhodnutí odvolacího senátu Agentury Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER) ze dne 28. května 2021, kterým se potvrzuje rozhodnutí ACER č. 30/2020 ze dne 30. listopadu 2020 o návrhu provozovatelů elektroenergetických přenosových soustav (dále též „provozovatelé přenosových soustav“ či „PEPS“) regionu pro výpočet kapacity zvaného „CORE“, zahrnujícího Belgii, Českou republiku, Německo, Francii, Chorvatsko, Lucembursko, Maďarsko, Nizozemsko, Rakousko, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko (dále jen „region CORE“), týkajícím se metodiky pro sdílení nákladů na redispečink a protiobchody, a kterým se zamítají jejich odvolání podaná ve (spojené) věci A-001-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobkyněmi jsou dva provozovatelé elektroenergetických přenosových soustav, kteří provozují elektroenergetickou přenosovou soustavu v části Německa a v Nizozemsku.

3 Podle čl. 74 odst. 1 nařízení Komise (EU) 2015/1222 ze dne 24. července 2015, kterým se stanoví rámcový pokyn pro přidělování kapacity a řízení přetížení (Úř. věst. 2015, L 197, s. 24), předloží provozovatelé přenosových soustav z jednotlivých regionů pro výpočet kapacity nejpozději šestnáct měsíců od rozhodnutí o regionech pro výpočet kapacity metodiku společné úhrady nákladů na redispečink a protiobchody (dále jen „metodika pro sdílení nákladů“).

4 Dne 17. listopadu 2016 přijala ACER v souladu s článkem 15 nařízení 2015/1222 rozhodnutí č. 06/2016, které se týká stanovení regionů pro výpočet kapacity. V článku 1 a příloze I uvedeného rozhodnutí je uveden výčet území členských států, která jsou součástí regionu CORE.

5 Návrh týkající se metodiky pro sdílení nákladů provozovatelů přenosových soustav regionu CORE měl být předložen do šestnácti měsíců od uvedeného rozhodnutí, tj. nejpozději do 17. května 2018.

6 Provozovatelé přenosových soustav regionu CORE však ve lhůtě uvedené v bodě 5 výše návrh metodiky pro sdílení nákladů nepředložili. V souladu s čl. 9 odst. 4 nařízení 2015/1222 oznámili tito provozovatelé přenosových soustav vnitrostátním regulačním orgánům (dále též „VRO“) a ACER, že k vypracování takového návrhu potřebují více času. ACER o tom informovala Evropskou komisi, která konzultovala provozovatele přenosových soustav, VRO i ACER s cílem pomoci uvedeným provozovatelům vypracovat tento návrh a předložit jej co nejdříve ke schválení.

7 Dne 27. března 2019 předložili provozovatelé přenosových soustav regionu CORE v souladu s čl. 9 odst. 7 písm. h) nařízení 2015/1222 všem VRO v tomto regionu návrh metodiky pro sdílení nákladů, spolu s vysvětlujícím dokumentem. Tyto VRO měly šest měsíců na to, aby o tomto návrhu podle čl. 9 odst. 10 uvedeného nařízení rozhodly.

8 Dne 26. září 2019 se ACER na žádost uvedených VRO rozhodla prodloužit lhůtu, která jim byla stanovena pro schválení uvedeného návrhu, o šest měsíců, tedy do 27. března 2020.

9 Dne 27. března 2020 oznámil předseda regionálního fóra regulačních orgánů regionu CORE jménem všech VRO tohoto regionu, že uvedené VRO nebyly s to k témuž dni rozhodnout o předloženém návrhu, neboť měly za to, že uvedený návrh byl natolik neúplný, že jej VRO nemohly schválit ani požádat o jeho změnu.

10 Téhož dne ACER prohlásila, že vzhledem k tomu, že VRO regionu CORE nedosáhly dohody o návrhu metodiky pro sdílení nákladů předloženém provozovateli elektroenergetických přenosových soustav, má pravomoc o tomto návrhu rozhodnout sama v souladu s čl. 5 odst. 3 a čl. 6 odst. 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/942 ze dne 5. června 2019, kterým se zřizuje Agentura Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (Úř. věst. 2019, L 158, s. 22), jakož i s čl. 9 odst. 11 nařízení 2015/1222. Podle posledně uvedeného ustanovení byla ACER povinna přijmout takové rozhodnutí v souladu s čl. 6 odst. 12 písm. a) nařízení 2019/942 ve lhůtě šesti měsíců.

11 Po dlouhém období spolupráce, konzultací a diskusí mezi ACER, všemi VRO regionu CORE a všemi PEPS tohoto regionu ohledně návrhu metodiky pro sdílení nákladů předloženého těmito PEPS a změn provedených v tomto návrhu v průběhu řady zasedání a hlasovacích kol vydala rada regulačních orgánů ACER, která se skládá ze zástupců VRO, dne 18. listopadu 2020 kladné stanovisko k uvedenému návrhu podle čl. 22 odst. 5 písm. a) nařízení 2019/942.

12 Dne 30. listopadu 2020 přijala ACER rozhodnutím č. 30/2020 metodiku pro sdílení nákladů („Common methodology for redispatching and countertrading cost sharing for the Core CCR in accordance with Article 74 of Commission Regulation (EU) 2015/1222 of 24 July 2015“), ve znění uvedeném v příloze I posledně uvedeného rozhodnutí (dále jen „sporná metodika pro sdílení nákladů“).

13 Dne 29. ledna 2021 se žalobkyně odvolaly k odvolacímu senátu ACER a podle článku 28 nařízení 2019/942 se domáhaly neplatnosti rozhodnutí č. 30/2020. Proti tomuto rozhodnutí se odvolali rovněž další provozovatelé přenosových soustav a VRO regionu CORE. Dne 18. února 2021 odvolací senát všechna tato odvolání spojil do jedné věci.

14 Dne 28. května 2021 přijal odvolací senát napadené rozhodnutí, v němž potvrdil rozhodnutí č. 30/2020 a zamítl v plném rozsahu odvolání znějící na neplatnost uvedeného rozhodnutí, jež proti němu byla podána.

Návrhová žádání účastnic řízení

15 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil;

– uložil ACER náhradu nákladů řízení.

16 ACER navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

17 Spolková republika Německo, která vstoupila do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyň, navrhuje, aby Tribunál napadené rozhodnutí zrušil.

Právní otázky

18 Na podporu svých žalob vznáší žalobkyně tři žalobní důvody.

19 První žalobní důvod vychází z nesprávného právního posouzení při určení rozsahu oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů, druhý žalobní důvod vychází z protiprávní povahy metody rozkladu toků a třetí žalobní důvod vychází z nesprávného určení úrovně tolerance pro legitimní kruhové toky (dále jen „úroveň tolerance“).

20 ACER navrhuje, aby byly všechny žalobní důvody vznesené žalobkyněmi zamítnuty jako neopodstatněné.

21 Tribunál má za to, že je vhodné zabývat se nejprve námitkou nepřípustnosti, kterou vznesla ACER vůči spisu vedlejší účastnice Spolkové republiky Německo a jeho příloze.

K přípustnosti spisu vedlejší účastnice Spolkové republiky Německo a jeho přílohy

22 ACER tvrdí, že spis vedlejší účastnice Spolkové republiky Německo a jeho příloha musí být prohlášeny za nepřípustné.

23 Spis vedlejší účastnice Spolkové republiky Německo se podle ACER omezuje na několik obecných tvrzení. Pouhý obecný odkaz, uvedený v tomto spise vedlejší účastnice, na přílohu obsahující argumentaci na podporu vedlejšího účastenství Spolkové republiky Německo v jiné věci, není podle ACER přípustný a nemůže nahradit neexistenci jakékoli právní argumentace ve spise vedlejšího účastníka v projednávané věci.

24 Na jednání byla Spolková republika Německo vyzvána, aby se vyjádřila k otázce přípustnosti svého spisu vedlejšího účastníka.

25 Podle článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu musí všechny žaloby uvádět předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury je pro to, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby, aby umožnily žalovanému připravit svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací. Ačkoliv lze obsah žaloby podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše uvedených ustanovení musejí být uvedeny v žalobě. Tribunálu mimoto nepřísluší, aby v přílohách vyhledával a zjišťoval žalobní důvody a argumenty, které by mohl považovat za důvody a argumenty tvořící základ žaloby, jelikož přílohy mají pouze důkazní a pomocnou funkci [viz rozsudek ze dne 1. června 2022, Algebris (UK) a Anchorage Capital Group v. Komise, T-570/17, EU:T:2022:314, bod 299 a citovaná judikatura].

26 Judikatura citovaná v bodě 25 výše se použije obdobně na spis vedlejšího účastníka řízení (viz rozsudek ze dne 14. března 2013, Fresh Del Monte Produce v. Komise, T-587/08, EU:T:2013:129, bod 541 a citovaná judikatura), neboť v čl. 145 odst. 2 písm. b) jednacího řádu je ve vztahu k uvedenému spisu stanoveno, že musí obsahovat důvody a argumenty vedlejšího účastníka.

27 V projednávané věci je třeba nejprve konstatovat, že spis vedlejšího účastníka předložený Spolkovou republikou Německo obsahuje určitá vyjádření k prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu, jež uplatňují žalobkyně. Mimoto je třeba konstatovat, že Spolková republika Německo v uvedeném spisu podporuje všechny žalobní důvody žalobkyň. Dále je třeba konstatovat, že Spolková republika Německo v příloze svého spisu vedlejšího účastníka v projednávané věci předkládá spis vedlejšího účastníka, který předložila ve věci BNetzA v. ACER (T-485/21), jejímž předmětem je rovněž zrušení napadeného rozhodnutí, a na uvedený spis obecně odkazuje. Konečně je třeba uvést, že Spolková republika Německo ve svém spise vedlejšího účastníka v projednávané věci uvádí některé úvahy týkající se údajně diskriminačního zacházení s velkými nabídkovými zónami ve srovnání s menšími, jakož i zákazu zohlednění toků uvolňujících přetížení při sdílení nákladů různými druhy toků elektřiny a upřednostnění kruhového toku před vnitřními toky při určování příčin přetížení soustavy.

28 Zaprvé je třeba odmítnout argument Spolkové republiky Německo, jenž vychází z toho, že jí bylo vedlejší účastenství povoleno.

29 V tomto ohledu stačí konstatovat, že v projednávaném případě nejde o zpochybnění postavení Spolkové republiky Německo jakožto vedlejší účastnice řízení, ale o ujištění se o přípustnosti jejího spisu vedlejšího účastníka.

30 Zadruhé relevantní není ani argument Spolkové republiky Německo, podle kterého předložení spisu vedlejšího účastníka není povinností vedlejšího účastníka, nýbrž možností, kterou disponuje.

31 Pokud se Spolková republika Německo rozhodla spis vedlejšího účastníka předložit, je třeba následně ověřit, zda uvedený spis splňuje formální náležitosti, jež se na něj vztahují a které jsou připomenuty výše v bodech 25 a 26.

32 Zatřetí podle judikatury citované v bodě 25 výše, jež se na spis vedlejšího účastníka použije obdobně, není přípustný obecný odkaz na spis vedlejšího účastníka předložený ve věci BNetzA/ACER (T-485/21), který je obsažen v příloze spisu vedlejší účastnice v projednávané věci, a tudíž jej nelze zohlednit za účelem zhojení neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle judikatury citované v bodech 25 a 26 výše musí být uvedeny ve spise vedlejšího účastníka.

33 Začtvrté, pokud jde o úvahy týkající se údajně diskriminačního zacházení s velkými nabídkovými zónami ve srovnání s menšími, je třeba uvést, a to bez ohledu na skutečnost, že žalobkyně v projednávané věci takový žalobní důvod nevznesly, že tyto úvahy neumožňují ACER připravit si obhajobu ani Tribunálu, aby je přezkoumal.

34 Spolková republika Německo totiž v bodě 4 svého spisu vedlejšího účastníka tvrdí:

„V napadeném rozhodnutí žalovaná znevýhodňuje větší nabídkové zóny (zejména francouzské a německé zóny) ve prospěch menších nabídkových zón, které vyvolávají méně kruhových toků, byť jen z fyzikálních důvodů. Bez ohledu na fyzikální a zeměpisné charakteristiky žalovaná stanoví jednotnou úroveň tolerance pro legitimní kruhové toky. V případě zásady rovnosti vždy

platí, že tato zásada není porušena pouze tehdy, zachází-li se se stejnými situacemi odlišně, nýbrž i tehdy, zachází-li se s odlišnými situacemi stejně. Rovné zacházení (v co nejširším možném rozsahu) vyrovnává rozdíly, které existují, pokud jde o legitimní a nevyhnutelné kruhové toky, mezi různými síťovými prvky a různými nabídkovými zónami.“

35 Je zajisté pravda, že podle ustálené judikatury obecná zásada zákazu diskriminace nebo zásada rovného zacházení vyžadují, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique a Lorraine a další, C-127/07, EU:C:2008:728, bod 48 a citovaná judikatura).

36 V projednávané věci však pouhé tvrzení o diskriminačním zacházení s většími nabídkovými zónami oproti menším bez uvedení rozsahu, v němž se tyto nabídkové zóny odlišují, či odkazu na chybějící odůvodnění údajně rovného zacházení, jež na ně údajně bylo uplatněno, neumožňuje Tribunálu, aby o takovém žalobním důvodu rozhodl.

37 Za těchto podmínek a bez ohledu na otázku, zda vedlejší účastník může vznést jiné žalobní důvody, než které uplatnil hlavní účastník řízení, jehož podporuje, je třeba dospět k závěru, že žalobní důvod vycházející z údajného diskriminačního zacházení s různými nabídkovými zónami je nepřípustný z důvodu chybějícího dostatečného popisu, jenž by umožnil Tribunálu, aby o uvedeném žalobním důvodu rozhodl.

38 Zapáté, pokud jde o úvahy týkající se předně zákazu vyrovnání mezi toky způsobujícími přetížení s toky, jež přetížení uvolňují, a dále nesprávného postihu kruhových toků ve srovnání s vnitřními toky, je třeba uvést, že bez ohledu na skutečnost, že žalobkyně v projednávané věci takový žalobní důvod nevznesly, neumožňují tyto úvahy ACER, aby si připravila svou obhajobu, ani Tribunálu, aby je přezkoumal.

39 Spolková republika Německo totiž v bodě 5 svého spisu vedlejšího účastníka tvrdí:

„Tato metodika mimoto zakazuje zohlednění toků uvolňujících přetížení při sdílení nákladů v rámci jednotlivých druhů toků elektřiny a tato metodika při určování příčin síťového přetížení přisuzuje větší váhu kruhovým tokům než toků vnitřním. Tyto dva aspekty jsou v rozporu s regulatorním cílem nařízení 2019/943, kterým je co nejvíce omezit přetížení nabídkových zón a zvýšit přeshraniční obchod.“

40 Pouhé tvrzení, podle něhož je zákaz zohlednění toků uvolňujících přetížení při sdílení nákladů a znevýhodnění kruhových toků oproti vnitřním tokům „v rozporu s regulatorním cílem nařízení 2019/943, kterým je co nejvíce omezit přetížení nabídkových zón a zvýšit přeshraniční obchod“, bez uvedení sebemenší právní argumentace totiž Tribunálu neumožňuje o takovém žalobním důvodu rozhodnout.

41 Za těchto podmínek a bez ohledu na otázku, zda vedlejší účastník může vznést jiné žalobní důvody, než které uplatnil hlavní účastník řízení, jehož podporuje, je třeba dospět k závěru, že žalobní důvody, které vycházejí ze zákazu zohlednění toků uvolňujících přetížení při sdílení nákladů v rámci jednotlivých druhů toků a z toho, že kruhovým tokům je oproti tokům vnitřním přisuzována při určování příčin síťového přetížení větší váha, jsou nepřípustné z důvodu chybějícího vysvětlení, které by Tribunálu umožnilo o uvedených žalobních důvodech rozhodnout.

42 Zašesté, pokud jde naopak o vyjádření Spolkové republiky Německo k prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu vzneseném žalobkyněmi, tato vyjádření jsou sice stručná, ale mohou být ve světle argumentů vznesených žalobkyněmi předmětem právního posouzení Tribunálu.

43 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že spis vedlejší účastnice Spolkové republiky Německo je přípustný pouze částečně, neboť z důvodů uvedených v bodech 36 a 40 výše neumožňuje Tribunálu rozhodnout o argumentaci vycházející v první řadě z diskriminačního zacházení s různými nabídkovými zónami, ve druhé řadě z údajného zákazu vyrovnání mezi toky způsobujícími přetížení a toky uvolňujícími přetížení, a ve třetí řadě z údajně nesprávného znevýhodnění kruhových toků oproti tokům vnitřním.

K prvnímu žalobnímu důvodu, týkajícímu se oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů

44 V prvním žalobním důvodu žalobkyně, podporované v tomto smyslu Spolkovou republikou Německo, tvrdí, že se odvolací senát ACER dopustil nesprávného právního posouzení, když potvrdil oblast působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů.

45 Zaprvé zahrnutí všech prvků přenosové soustavy s napětím 220 kilovoltů (kV) nebo vyšším do oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů je podle žalobkyň neslučitelné s čl. 16 odst. 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/943 ze dne 5. června 2019 o vnitřním trhu s elektřinou (Úř. věst. 2019, L 158, s. 54) a s čl. 74 odst. 2 nařízení 2015/1222, jak to podle nich vyplývá ze znění, systematiky a cíle těchto ustanovení.

46 Podle žalobkyň se čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 týká sdílení nákladů nápravných opatření týkajících se přetížení „mezi dvěma nabídkovými zónami“. V souladu s definicemi „přetížení“ a „kritického prvku sítě“ uvedenými v čl. 2 bodech 4 a 69 nařízení 2019/943 se podle žalobkyň čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 týká pouze rozdělování nákladů nápravných opatření týkajících se kritických prvků sítě s vyloučením ostatních prvků sítě, o nichž se nemá za to, že by mohly ovlivnit kapacitu obchodu s elektřinou.

47 Pokud jde o pojem „opatření přeshraničního významu“ uvedený v čl. 74 odst. 2 nařízení 2015/1222, ten se dle tvrzení žalobkyň vztahuje rovněž pouze na nápravná opatření týkající se kritických prvků sítě, s vyloučením vnitřních nápravných opatření. To je podle žalobkyň potvrzeno bodem 10 odůvodnění uvedeného nařízení a obecnou systematikou článku 74 nařízení 2015/1222, který se vztahuje k postupu přidělování kapacity.

48 Zadruhé žádný právní základ podle žalobkyň neumožňuje takové rozšíření oblasti působnosti sporné metodiky pro sídlení nákladů. Tato široká oblast působnost zejména nemůže být odůvodněna úvahami týkajícími se zásady „znečišťovatel platí“ nebo údajných pobídek, které by vyplynuly z takového vymezení oblasti působnosti.

49 Zatřetí rozšíření oblasti působnosti na všechny prvky přenosové soustavy nelze ospravedlnit ani aspekty provozní bezpečnosti.

50 Spolková republika Německo obecně podporuje argumenty předložené žalobkyněmi, přičemž se dovolává argumentů vycházejících ze znění, jakož i legislativního vývoje čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

51 ACER zpochybňuje argumenty žalobkyň, podporované Spolkovou republikou Německo.

Úvodní poznámky

52 Úvodem je třeba v první řadě připomenout, že odvolací senát v napadeném rozhodnutí vyvrátil argumenty vycházející z protiprávnosti oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů v podstatě v bodech 89 až 379 (v části nadepsané „First Consolidated Plea – Excessive scope of the RDCTCS and unlawful determination of XNEs), v bodech 1078 až 1105 („Eighth Consolidated Plea – Polluter Pays Principle"), jakož i v bodech 1126 až 1191 (strany 203 až 212) („Fourteenth Consolidated Plea – ACER exceeded its competence and infringed the principle of conferral") uvedeného rozhodnutí.

53 Jak v podstatě vyplývá z bodů 196 až 210 napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí je zčásti založeno na výkladu čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, podle něhož toto ustanovení odráží zásadu zvanou „znečišťovatel platí". Stejně tak toto ustanovení ukládá, aby byl určen původ fyzikálních toků přispívajících k přetížení mezi zónami, aniž by se naopak omezovalo rozdělení nákladů na nápravná opatření uskutečněná ve vztahu k přetížení propojovacích vedení.

54 Stejně tak, jak v podstatě vyplývá z bodů 173 až 180 napadeného rozhodnutí, odvolací senát měl za to, že sporná metodika pro sdílení nákladů je v souladu s čl. 74 odst. 2 nařízení 2015/1222, jelikož opatření na prvcích sítě zahrnutých do oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů měla přeshraniční význam.

55 Ve druhé řadě přezkum prvního žalobního důvodu vyžaduje, pokud jde o spornou metodiku pro sdílení nákladů, jak byla potvrzena napadeným rozhodnutím, aby byl určen její právní základ, předmět a oblast působnosti.

56 Předně, pokud jde o právní základ a předmět sporné metodiky pro sdílení nákladů, je třeba uvést, že tato metodika byla přijata v souladu s článkem 74 nařízení 2015/1222 a že v odstavci 2 uvedeného článku je stanoveno, že tato metodika musí upravovat i společnou úhradu nákladů na nápravná opatření přeshraničního významu. Cílem uvedené metodiky je tedy rozdělit mezi provozovatele přenosových soustav náklady vzniklé aktivací nákladných nápravných opatření, a sice redispečinku a protiobchodů.

57 V tomto ohledu se podle čl. 2 bodu 13 nařízení 2015/1222 rozumí „nápravným opatřením" „jakékoli opatření prováděné manuálně nebo automaticky jedním či několika provozovateli přenosových soustav s cílem zachovat provozní bezpečnost".

58 Podle článku 2 bodu 26 nařízení 2019/943 se redispečinkem rozumí opatření, včetně omezování zdrojů, aktivované jedním nebo více provozovateli přenosových soustav nebo provozovateli distribučních soustav změnou výroby nebo struktury zatížení nebo obou, tak aby se změnily fyzikální toky v elektrizační soustavě a uvolnilo se přetížení nebo jinak zajistila bezpečnost soustavy.

59 Podle článku 2 bodu 27 nařízení 2019/943 se protiobchodem rozumí výměna energie mezi dvěma nabídkovými zónami z podnětu provozovatelů soustav za účelem uvolnění fyzického přetížení.

60 Přetížením, které představuje riziko pro provozní bezpečnost vyžadující nápravné opatření, se podle čl. 2 bodu 4 nařízení 2019/943 rozumí „situace, v níž nelze vyhovět všem obchodním požadavkům účastníků trhu mezi síťovými oblastmi, jelikož by to vedlo ke značnému ovlivnění fyzikálních toků na prvcích sítě, které tyto toky nedokáží pojmout".

61 Přetížení je způsobeno fyzikálními toky. Existuje několik typů fyzikálních toků vymezených ve sporné metodice pro sdílení nákladů. Konkrétně přidělenými toky se podle čl. 2 odst. 2 písm. a) sporné metodiky pro sdílení nákladů rozumí „fyzikální tok určitého prvku sítě, pokud se zdroj a příjemce nacházejí v různých nabídkových zónách“. Interními toky se podle čl. 2 odst. 2 písm. o) sporné metodiky pro sdílení nákladů rozumí „fyzikální tok na prvku sítě, jehož zdroj a příjemce, jakož i celý prvek sítě se nacházejí ve stejné nabídkové zóně“. Podle čl. 2 odst. 2 písm. p) sporné metodiky pro sdílení nákladů se kruhovým tokem rozumí „fyzikální tok na prvku sítě, kde se zdroj a příjemce nachází v téže zóně, a prvek sítě nebo jeho část se nachází v jiné zóně“.

62 Mimoto je třeba uvést, že v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 je stanoveno rozdělování nákladů nápravných opatření, jejichž cílem je snížit přetížení mezi dvěma nabídkovými zónami v závislosti na tom, jak toky plynoucí z transakcí uvnitř nabídkové zóny k tomuto přetížení přispívají. V uvedeném článku je totiž mimo jiné stanoveno, že „[p]ři rozdělování nákladů nápravných opatření mezi provozovatele přenosových soustav regulační orgány zkoumají, do jaké míry přispívají k přetížení pozorovanému mezi dvěma sledovanými nabídkovými zónami toky plynoucí z transakcí uvnitř nabídkových zón, a přidělí náklady na základě podílu na takovém přetížení provozovatelům přenosových soustav v těch nabídkových zónách, které takové toky vytvářejí, s výjimkou nákladů vzniklých v souvislosti s toky plynoucími z transakcí uvnitř nabídkových zón, jež jsou pod úrovní, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení v nabídkové zóně“.

63 V tomto ohledu se nabídkovou zónou podle čl. 2 bodu 65 nařízení 2019/943 rozumí „největší zeměpisná oblast, v jejímž rámci jsou účastníci trhu schopni si vyměňovat energii bez přidělování kapacity“. V současné době zóny, které jsou součástí regionu CORE, ve většině případů odpovídají územím členských států.

64 Dále, jak vyplývá z čl. 5 odst. 1 sporné metodiky pro sdílení nákladů, za účelem sdílení nákladů nápravných opatření je třeba určit prvek sítě, na kterém se každé nápravné opatření skutečně provádí.

65 Jak je zdůrazněno v bodech 106 až 110 napadeného rozhodnutí, oblast působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů se vztahuje nejen na prvky sítě mezi zónami (propojovací vedení), ale rovněž na všechny vnitřní prvky sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší.

66 Sporná metodika pro sdílení nákladů totiž v čl. 3 odst. 4 stanoví, že všechny „prvky sítě s přeshraničním významem“ jsou „způsobilé k rozdělení nákladů“.

67 Pokud jde o prvky sítě s přeshraničním významem, podle čl. 2 odst. 2 písm. j) sporné metodiky pro sdílení nákladů se těmito prvky rozumí „prvky sítě […], které jsou identifikovány jako prvky s přeshraničním významem, na nichž musí být koordinovaně řízeno narušení provozní bezpečnosti“.

68 V tomto ohledu z bodů 106 až 110 napadeného rozhodnutí vyplývá, a mezi účastnicemi řízení je mimoto nesporné, že pojem „prvky sítě s přeshraničním významem“ musí být chápán ve stejném smyslu jako pojem uvedený v definici stanovené v článku 5 metodiky koordinovaného redispečinku a protiobchodů v regionu CORE v souladu s čl. 35 odst. 1 nařízení 2015/1222, která byla přijata rozhodnutím ACER č. 35/2020 ze dne 4. prosince 2020 o metodice koordinovaného redispečinku a protiobchodů v regionu CORE (dále jen „metodika RDCT“), a v článku 5 metodiky pro regionální koordinaci provozní bezpečnosti v regionu CORE v souladu s čl. 76 odst. 1 nařízení Komise (EU) 2017/1485 ze dne 2. srpna 2017, kterým se stanoví rámcový pokyn

pro provoz elektroenergetických přenosových soustav (Úř. věst. 2017, L 220, s. 1), přijaté v rozhodnutí ACER č. 33/2020 ze dne 4. prosince 2020 o metodice pro regionální koordinaci provozní bezpečnosti v regionu CORE (dále jen „metodika ROSC“).

69 Pojem „prvky sítě s přeshraničním významem“ se tedy vztahuje předně na všechny kritické prvky sítě v souladu s čl. 5 odst. 1 a článkem 7 společných metodik pro výpočet denní a vnitrodenní kapacity, přijatých rozhodnutím ACER č. 02/2019 ze dne 21. února 2019 k návrhům provozovatelů přenosových soustav regionu CORE týkajícím se společných metodik pro výpočet denní a vnitrodenní kapacity (dále jen „metodiky CCM)“, a sice v současné době propojovací vedení a vnitřní prvky sítě vymezené provozovateli přenosových soustav s distribučním faktorem přenosu elektřiny, který je vymezen v čl. 2 bodě 22 nařízení Komise (EU) č. 543/2013 ze dne 14. června 2013 o předkládání a zveřejňování údajů na trzích s elektřinou a o změně přílohy I nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 714/2009 (Úř. věst. 2013, L 163, s. 1) a který činí nejméně 5 %, a dále i v zásadě na všechny vnitřní prvky sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší.

70 Podle čl. 2 bodu 69 nařízení 2019/943 se kritickým prvkem sítě rozumí „prvek sítě nacházející se buď uvnitř nabídkové zóny, nebo mezi nabídkovými zónami, který se bere v úvahu při výpočtu kapacity [obchodu mezi zónami] a který limituje množství elektřiny, jež lze [mezi nimi] vyměnit.“

71 Kritickými prvky sítě jsou tedy buď propojení, nebo vnitřní prvky, jejichž distribuční faktor přenosu elektřiny je roven 5 % nebo vyšší. Ve smyslu sporné metodiky pro sdílení nákladů jsou za prvky sítě s přeshraničním významem považovány veškeré kritické prvky sítě, jakož i vnitřní síťové prvky s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší.

72 Dále, pokud jde o pojem „opatření redispečinku a protiobchody s přeshraničním významem“, je třeba uvést, že v čl. 3 odst. 1 sporné metodiky pro sdílení nákladů je upřesněno, že se vztahuje na opatření redispečinku a protiobchody s přeshraničním významem, které jsou určeny metodikou RDCT a metodikou ROSC.

73 Z toho vyplývá, jak bylo potvrzeno účastnicemi řízení, že ve smyslu sporné metodiky pro sdílení nákladů se za redispečink a protiobchody s přeshraničním významem v zásadě považují všechna opatření redispečinku a protiobchodů, jejichž cílem je uvolnit přetížení na prvcích sítě s přeshraničním významem.

Analýza oblasti působnosti

– *K rozšíření oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů*

74 Podle žalobkyň je třeba z rozdělování nákladů vyloučit nápravná opatření určená vnitřním prvkům sítě, které nejsou kritickými prvky sítě.

75 Žalobkyně zejména tvrdí, že je třeba vyloučit náklady vynaložené na prvky sítě, jež nejsou kritickými prvky, neboť přetížení na těchto prvcích jsou „vnitřními“ přetíženími, která údajně nespadají do definice přetížení „mezi zónami“.

76 Je tedy třeba zkoumat, zda žalobkyně právem tvrdí, že rozdělení nákladů nápravných opatření musí být omezeno na kritické prvky sítě, jak vyplývají z metodik CCM, jelikož se jedná o prvky, které podle čl. 2 bodu 69 nařízení 2019/943 „limitují množství elektřiny, jež lze vyměnit“. Pouze přetížení těchto prvků je tudíž přetížením mezi zónami ve smyslu čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

77 Zaprvé je třeba zkoumat, zda pouze kritické prvky sítě mají přeshraniční význam ve smyslu čl. 74 odst. 2 nařízení 2015/1222.

78 Je třeba připomenout, že podle čl. 74 odst. 2 nařízení 2015/1222 sporná metodika pro sdílení nákladů „upravuje společnou úhradu nákladů na opatření přeshraničního významu“. Mimoto je v čl. 74 odst. 4 písm. b) téhož nařízení stanoveno, že sporná metodika pro sdílení nákladů musí vymezovat, „které náklady vzniklé uplatněním redispečinku či protiobchodů, jejichž účelem je zaručit závaznost kapacity mezi zónami, jsou způsobilé k tomu, aby je společně hradili všichni provozovatelé přenosových soustav z jednoho regionu pro výpočet kapacity“, tj. v projednávané věci regionu CORE.

79 Za účelem určení, zda je sporná metodika pro sdílení nákladů, jak byla potvrzena napadeným rozhodnutím, slučitelná s čl. 74 odst. 2 nařízení 2015/1222, je tedy třeba přezkoumat, v jakém rozsahu nápravná opatření, jejichž náklady mají být podle sporné metodiky rozděleny, mají za cíl zajistit závaznost kapacity obchodu mezi zónami.

80 Je však třeba připomenout, že nařízení 2015/1222 je prováděcím aktem k nařízení 2019/943, jak vyplývá z čl. 18 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 714/2009 ze dne 13. července 2009 o podmínkách přístupu do sítě pro přeshraniční obchod s elektřinou a o zrušení nařízení (ES) č. 1228/2003 (Úř. věst. 2009, L 211, s. 15), které bylo později nahrazeno nařízením 2019/943. Posledně uvedené nařízení je tedy hierarchicky nadřazenou právní normou a je pozdější než nařízení 2015/1222. S výjimkou případu, kdy je jejich smysl jasný a jednoznačný, a nevyžaduje tedy žádný výklad, musí být ustanovení prováděcího nařízení pokud možno vykládána v souladu s ustanoveními základního nařízení (rozsudek ze dne 28. února 2017, Canadian Solar Emea a další v. Rada, T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124, bod 150). Článek 74 nařízení 2015/1222 tak musí být vykládán v souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

81 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 nedefinuje prvky sítě, na nichž mají nápravná opatření uvolnit přetížení mezi zónami, ani prvky sítě, v souvislosti s nimiž mají být sdíleny náklady na nápravná opatření k uvolnění přetížení mezi zónami.

82 Stejně tak ani čl. 2 bod 4 nařízení 2019/943 neupřesňuje, na jakých prvcích sítě dochází k fyzikálnímu přetížení, včetně přetížení souvisejících s obchodem mezi zónami.

83 Platí však, že čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 se týká nákladů nápravných opatření aktivovaných provozovateli přenosových soustav za účelem zajištění obchodu mezi zónami a následně vyžaduje rozdělení uvedených nákladů mezi provozovatele přenosových soustav podle toho, do jaké míry přispívají toky plynoucí z transakcí uvnitř zón k přetížení zjištěnému mezi dvěma zónami.

84 V důsledku toho je v souladu s účelem čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 třeba určit, jaká přetížení je nutno koordinovaně uvolnit, aby se zajistil obchod mezi zónami, což podle bodů 79 a 80 výše následně umožní určit, zda nápravná opatření, na něž se vztahuje sporná metodika pro sdílení nákladů, mají za cíl zajistit závaznost kapacity obchodu mezi zónami ve smyslu čl. 74 odst. 4 písm. b) nařízení 2015/1222.

85 Zadruhé je třeba zdůraznit, že za účelem provedení takové analýzy, jejímž cílem je určit, jaká nápravná opatření umožňují zajistit obchodování mezi zónami, a jichž se proto týká sdílení nákladů, je třeba vyjasnit úlohu nápravných opatření v rámci postupu výpočtu kapacity mezi zónami, jak je stanoven v metodikách CCM, jakož i v rámci postupu regionálního hodnocení provozní bezpečnosti, jak je stanoven v metodice ROSC, v souladu s čl. 76 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/1485 (dále jen „postup CROSA“).

86 V první řadě je třeba uvést, že postup výpočtu kapacity obchodu mezi zónami začíná dva dny před dodáním elektřiny a používá se ke stanovení množství energie, které lze obchodovat mezi zónami v rámci limitů provozní bezpečnosti.

87 Postup výpočtu kapacity se provádí pouze u kritických prvků sítě. Provozovatelé přenosových soustav mohou před otevřením trhu omezit množství energie, které mohou účastníci obchodovat, aby dodrželi limity provozní bezpečnosti. Tento postup rovněž využívá nápravná opatření, jako jsou redispečink a protiobchody. Tato nápravná opatření, která mohou být aktivována za účelem maximalizace dostupné kapacity obchodu mezi zónami v souladu s čl. 16 odst. 4 nařízení 2019/943, provozovatelé přenosových soustav berou v potaz, aniž by byla aktivována.

88 V okamžiku výpočtu kapacity obchodu mezi zónami totiž není aktivováno žádné nápravné opatření a nevznikají žádné náklady.

89 Ve druhé řadě je třeba uvést, že nákladná nápravná opatření v podobě redispečinku a protiobchodů, jichž se projednávaný spor týká, se uskutečňují pouze v rámci postupu CROSA, který úzce souvisí s výpočtem kapacity obchodu mezi zónami.

90 Podle čl. 76 odst. 1 písm. b) bodu iii) nařízení 2017/485 týkajícího se koordinované přípravy nápravných opatření s přeshraničním významem, a jak vyplývá z čl. 3 odst. 2 písm. b) bezpečnostní metodiky (ROSC), je cílem postupu CROSA koordinovat, validovat a provádět nápravná opatření s přeshraničním významem. Jak vyplývá z článků 5 a 9 uvedené metodiky ROSC, nápravná opatření s přeshraničním významem jsou všechna nápravná opatření s přeshraničním významem, která jsou přinejmenším někdy s to řešit narušení mezních hodnot proudu na prvcích sítě s přeshraničním významem, tj. v zásadě všechny kritické prvky sítě zohledněné při výpočtu kapacity obchodu mezi zónami a všechny ostatní prvky sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší.

91 Stejně tak podle bodu 12 odůvodnění a čl. 5 odst. 1 metodiky ROSC postup CROSA v zásadě zajišťuje provozní bezpečnost všech prvků sítě s napětím 220 kV nebo vyšším poté, co jsou známy výsledky trhu a přidělení kapacity obchodu mezi zónami. V tomto okamžiku mají provozovatelé přenosových soustav k dispozici podrobné informace o energii, která bude do sítě dodána nebo z ní odebrána.

92 Postup CROSA začíná místním posouzením provozní bezpečnosti, které provádí každý provozovatel přenosové soustavy ve své síti v souladu s článkem 13 a čl. 14 odst. 1 metodiky ROSC, jehož výsledkem je, že každý provozovatel přenosové soustavy vytvoří individuální model sítě.

93 Tyto individuální modely sítě jsou v souladu s článkem 18 metodiky ROSC následně poskytnuty regionálním koordinátorům, kteří je sloučí, aby vytvořili společný model sítě pro všechny hodiny dne, který v souladu s čl. 2 bodem 2 nařízení 2015/1222 zahrnuje „soubor dat za celou Unii […], který popisuje hlavní charakteristiky elektrizační soustavy“.

94 Pokud tok na prvku sítě přesahuje maximální tok, je nezbytné připravit a provést nápravné opatření, aby byly dodrženy limity provozní bezpečnosti.

95 Jak vyplývá z bodu 10 odůvodnění metodiky ROSC, s optimalizací nápravných opatření se počítá v rámci postupu CROSA.

96 Konkrétně tato optimalizace v rámci postupu CROSA, popsaná v čl. 2 odst. 1 písm. p) metodiky ROSC, vyžaduje, aby bylo při každé iteraci konkrétně určeno, jaké přetížení a na jakém kritickém či nekritickém prvku sítě má být řízeno koordinovaně.

97 V modelu společné sítě je tak pro každou hodinu určeno přijetí konkrétního nápravného opatření z nápravných opatření, jež mají provozovatelé přenosových soustav k dispozici, které bude co nejúčinnější a ekonomicky nejefektivnější v souladu s čl. 76 odst. 1 písm. b) bodem iii) nařízení 2017/485 a které může v souladu s články 20, 23 a 24 a čl. 27 odst. 1 metodiky ROSC řešit všechna přetížení všech propojovacích vedení a všech vnitřních prvků sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší ve společném modelu sítě, aniž by tím byla vytvářena nová přetížení.

98 Zatřetí ve světle výše uvedeného je třeba analyzovat, zda mají být do oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů zahrnuty pouze náklady vyplývající z nápravných opatření na kritických prvcích sítě (a tudíž pouze na propojovacím vedení nebo vnitřních prvcích sítě s distribučním faktorem přenosu elektřiny rovným 5 % nebo vyšším), jak uvádí žalobkyně. Za tímto účelem, jak bylo uvedeno v bodě 84 výše, je třeba určit, jaká přetížení je třeba koordinovaně uvolnit, aby byl zajištěn obchod mezi zónami.

99 V tomto ohledu v první řadě platí, že pouhá skutečnost, že do oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů jsou zahrnuty náklady způsobené přetížením na prvcích sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší, nemůže být v rozporu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, jelikož v tomto ustanovení se pouze vyžaduje, aby bylo určeno, která přetížení musí být koordinovaně uvolněna, aby se zajistil obchod mezi zónami.

100 Ve druhé řadě může provozovatel přenosové soustavy k uvolnění přetížení sítě používat maximálně 30 % kapacity každého kritického prvku sítě, pokud 70 % uvedené kapacity zůstává k dispozici pro obchod mezi zónami podle čl. 16 odst. 1 a 8 nařízení 2019/943, jak je stanoveno v čl. 16 odst. 8 prvním pododstavci písm. b) nařízení 2019/943.

101 Nicméně skutečnost, že přetížení lze uvolnit využitím až 30 % kapacity určité podskupiny prvků sítě, neznamená, že je třeba sdílet pouze náklady na nápravná opatření uskutečněná na této podskupině prvků.

102 Ve třetí řadě je třeba uvést, že závaznost minimální kapacity 70 % každého kritického prvku sítě je zajištěna nejúčinnějším způsobem prostřednictvím optimalizace nápravných opatření aktivovaných na všech prvcích sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší. Tato optimalizace nápravných opatření na všech těchto prvcích tak dosahuje cílů nařízení 2019/943, jež v souladu s čl. 1 písm. a) nařízení 2019/943 spočívají mimo jiné ve vysílání tržních signálů ke zvýšení účinnosti a bezpečnosti dodávek.

103 Tato optimalizace přispívá ke snížení nákladů na nápravná opatření, čímž umožňuje omezit snížení kapacity obchodu mezi zónami, jak vyplývá z čl. 16 odst. 4 nařízení 2019/943.

104 Ve čtvrté řadě, pokud jsou nápravná opatření aktivovaná provozovatelem přenosové soustavy na vnitřních prvcích, které nejsou kritickými prvky sítě, součástí optimálního řešení nezbytného k uvolnění přetížení na kritických prvcích sítě, musí být náklady související s nekritickými prvky rozděleny mezi provozovatele přenosových soustav stejným způsobem jako náklady spojené s kritickými prvky sítě. V důsledku toho by nezahrnutí prvků sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší do oblasti působnosti metodiky pro sdílení nákladů zakládalo neodůvodněné omezení, zejména ve světle čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, v němž se vyžaduje rozdělení všech nákladů na nápravná opatření aktivovaná k řešení přetížení mezi zónami, s výjimkou nákladů vzniklých v souvislosti s toky přispívajícími k přetížení pozorovanému mezi dvěma nabídkovými zónami, které nepřekračují úroveň tolerance.

105 Pokud by se rozdělování nákladů vztahovalo pouze na kritické prvky sítě, stalo by se nahodilým, neboť náklady spojené s řízením přetížení by byly rozdělovány různě v závislosti na prvku, na němž by bylo aktivováno nápravné opatření. Jak správně uvádí ACER, vedlo by to k diskriminaci mezi jednotlivými prvky sítě, a tedy mezi provozovateli přenosových soustav, kteří jsou vlastníky těchto prvků, což dotčená právní úprava nestanoví.

106 S toky vyplývajícími z transakcí uvnitř nabídkových zón, jež přispívají k přetížení pozorovanému mezi dvěma nabídkovými zónami, popsanými v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 a snižujícími kapacitu obchodu mezi zónami na kritických prvcích sítě, tedy nelze při rozdělování nákladů zacházet odlišně, pokud tyto toky procházejí nekritickými prvky sítě. Nápravná opatření aktivovaná na těchto dvou skupinách prvků jsou optimalizována s cílem řešit problémy spojené s přetížením.

107 V páté řadě, jak poznamenává ACER v odpovědi na otázky Tribunálu, aktivovaná nápravná opatření týkající se nekritických prvků sítě mohou někdy řešit přetížení na kritických prvcích sítě.

108 Pokud tedy tato nápravná opatření mohou přispět k řešení takovýchto přetížení na kritických prvcích sítě, musí být náklady na ně sdíleny v souladu se zásadou „znečišťovatel platí“. Pokud naproti tomu nemohou v určitém okamžiku přispět k řešení přetížení na kritických prvcích sítě, neznamená to, že by prvky, na nichž jsou aktivována nápravná opatření, ztrácely svou spojitost s obchodem mezi zónami. Tato nápravná opatření byla totiž předně vybrána v rámci postupu CROSA s ohledem na další přetížení a nápravná opatření s cílem nalézt optimální řešení na regionální úrovni. Dále má toto překročení kapacity v rozsahu, v němž je způsobeno přeshraničním tokem, a sice kruhovým tokem, přeshraniční význam.

109 Mimoto, jak je uvedeno v bodě 35 odůvodnění nařízení 2019/943, na otevřeném konkurenčním trhu by provozovatelům přenosových soustav měly být vyrovnány náklady vynaložené v důsledku uskutečnění přeshraničních toků elektřiny přes jejich sítě provozovateli přenosových soustav, ze kterých přeshraniční toky elektřiny pocházejí, jakož i provozovateli soustav, ve kterých tyto toky končí.

110 Nápravná opatření na všech prvcích sítě zahrnutých do postupu CROSA jsou tak podle čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 potenciálně relevantní pro obchod mezi zónami, a to bez ohledu na jejich distribuční faktor přenosu elektřiny, neboť tento faktor je pojmem převzatým metodikami CCM, jímž se nemůže řídit rozdělování nákladů podle čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

111 Každopádně je třeba uvést, že pokud provozovatelé přenosových soustav prokáží, že nekritický prvek sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší nemůže být nikdy využit k zajištění regionální bezpečnosti a k zajištění závaznosti přidělené kapacity obchodu mezi zónami, mohou jej vyloučit z postupu CROSA v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. b) a čl. 7 odst. 3 písm. b) metodiky ROSC, a tudíž i z rozdělování nákladů.

112 V šesté řadě, pokud jde o bod 12 odůvodnění nařízení 2015/1222, který vyžaduje koordinaci mezi přeshraničními a vnitrostátními nápravnými opatřeními, je třeba zdůraznit, že veškerá nápravná opatření v rámci postupu CROSA mají přeshraniční význam, zatímco všechna ostatní nápravná opatření jsou vnitřní. Postup CROSA tak zajišťuje koordinaci s vnitřními nápravnými opatřeními a zajišťuje rovněž bezpečnost „vnitřních“ prvků sítě.

113 V případě neexistence koordinovaného řízení postupem CROSA by hrozilo riziko narušení provozní bezpečnosti, čímž by byl ohrožen obchod mezi zónami. Je totiž třeba zdůraznit, že fungování soustavy je nezbytnou podmínkou bezpečnosti dodávek energie, neboť, jak je uvedeno v bodě 2 odůvodnění nařízení 2015/1222, elektřina může proudit k občanům Unie pouze prostřednictvím sítě.

114 Přetíženími „mezi zónami“ jsou tedy všechna přetížení, která jsou v současnosti v regionu CORE řízena koordinovaně v rámci postupu CROSA. Na náklady související s tímto koordinovaným řízením se tudíž musí uplatnit zásada „znečišťovatel platí“.

115 Je třeba zdůraznit, že koordinace a rozdělování nákladů nezávisí na tom, zda v daném okamžiku dochází k obchodu nebo je přidělen konkrétní tok na prvku sítě, neboť všechna aktivovaná nápravná opatření na všech kritických i nekritických prvcích sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší potenciálně přispívají k usnadnění obchodu mezi zónami, zatímco jejich konkrétní příspěvek k usnadnění obchodu se může lišit zejména v závislosti na topologii sítě, tržních podmínkách a konkrétních programech výroby a spotřeby. Není tudíž možné bez dalšího vyloučit prvky sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší z oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů.

116 V sedmé řadě, jak vyplývá z bodu 167 napadeného rozhodnutí a aniž by to účastnice řízení zpochybnily, prvky sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší byly považovány za prvky s přeshraničním významem, neboť tyto prvky by bez obchodu s energií nebyly strukturálně přetíženy. Mimoto, jak vyplývá z uvedeného bodu, všichni provozovatelé přenosových soustav v regionu CORE měli ve vysvětlivkách k metodice ROSC za to, že pro postup CROSA mají tyto prvky největší relevantnost.

117 V tomto ohledu ze strany 8 vysvětlivek k metodice ROSC, k nimž se účastnice řízení ostatně měly příležitost vyjádřit na jednání, vyplývá, že provozovatelé přenosových soustav měli za to, že pro postup CROSA mají největší relevantnost prvky sítě s hladinou napětí 220 kV a 380 kV, „neboť tyto prvky jsou využívány k usnadnění obchodu s energií mezi nabídkovými zónami v evropském energetickém systému“.

118 Ve vysvětlivkách k metodice ROSC provozovatelé přenosových soustav objasnili, že prvky sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší usnadňují obchod s energií mezi nabídkovými zónami v evropském energetickém systému. Provozovatelé přenosových soustav však neurčili, které prvky by měly být zohledněny při rozdělování nákladů na nápravná opatření.

119 V regionu CORE byla zvolena hladina napětí 220 kV z důvodu jejího obzvláště hustého zasíťování, ač, jak bylo objasněno na jednání, ustanovení čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 nebrání tomu, aby byla zvolena jiná řešení.

120 Mimoto mezi účastnicemi řízení je nesporné, že sdílení nákladů v tomto kontextu je nezbytné k zajištění integrovaného trhu s elektřinou na evropské úrovni.

121 *A fortiori* oblast působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů není vymezena zeměpisně a nemůže být zúžena tak, že by se vztahovala pouze na prvky sítě, jež se nacházejí na hranici mezi dvěma nabídkovými zónami, nebo dokonce na propojovacích vedeních, která spojují sítě členských států. Naproti tomu, jak bylo konstatováno v bodě 84 výše, v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 se vyžaduje, aby bylo určeno, která přetížení je třeba koordinovaně uvolnit, aby byl zajištěn obchod mezi zónami.

122 S ohledem na výše uvedené žalobkyně nesprávně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 z důvodu, že do rozdělování nákladů podle nich mají být zahrnuty pouze kritické prvky sítě.

123 V regionu CORE představují všechna přetížení, jež byla uvolněna díky nápravným opatřením aktivovaným v souladu s metodikou ROSC, stanovenou v rozhodnutí č. 33/2020 a potvrzenou napadeným rozhodnutím, „přetížení mezi zónami“ uvedená v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

124 Je třeba rovněž konstatovat, že v regionu CORE všechna nápravná opatření, jež jsou aktivována v souladu s metodikou ROSC, jak byla stanovena v rozhodnutí ACER č. 33/2020, přispívají k zajištění závaznosti kapacity obchodu mezi zónami v souladu s čl. 74 odst. 4 písm. b) nařízení 2015/1222.

125 Nelze mít tudíž ani za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 74 nařízení 2015/1222, vykládaným v souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943. Odvolací senát tedy správně zamítl odvolání podané proti sporné metodice pro sdílení nákladů.

126 Argumenty vznesené žalobkyněmi proti napadenému rozhodnutí nemohou tento závěr vyvrátit.

127 Zaprvé je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že provozovatelé přenosových soustav mají podle právních předpisů povinnost zajistit provozní bezpečnost bez ohledu na případné sdílení nákladů. Je však třeba konstatovat, že řízení přetížení všech prvků s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší nutně předpokládá, že došlo ke koordinaci mezi všemi provozovateli přenosových soustav a že náklady s tím související jsou sdíleny, aby je vykompenzovali za všechny jejich zásahy nezbytné k zajištění obchodu mezi zónami.

128 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého je přetížení na nekritickém prvku sítě „čistě vnitřním“ přetížením, jehož náklady nemohou být podle čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 sdíleny, je třeba zdůraznit, že v souvislosti s použitím sporné metodiky pro sdílení nákladů je jediným případem, kdy jsou náklady týkající se nekritických prvků sítě rozdělovány podle tohoto ustanovení, situace, kdy je přetížení těchto prvků způsobeno kruhovými toky, jak jsou popsány v bodě 61 výše, které překračují úroveň tolerance uvedenou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

129 Podle bodu 6 odůvodnění sporné metodiky pro sdílení nákladů jsou kruhové toky překračující úroveň tolerance hlavním faktorem přetížení, jenž je předmětem sdílení nákladů. To vyplývá z konstatování, podle něhož náklady za přetížení způsobená vnitřními toky připadají vlastníkovi

přetíženého prvku sítě, zatímco náklady vyvolané toky plynoucími z transakcí uvnitř nabídkových zón přispívajícími k přetížení pozorovanému mezi dvěma nabídkovými zónami musí být rozděleny poměrně mezi provozovatele přenosových soustav, jak vyplývá z čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

130 Kruhový tok je přitom „přeshraničním tokem“ ve smyslu čl. 2 bodu 3 nařízení 2019/943, a sice „fyzikálním tokem elektřiny přenosovou sítí členského státu, který je výsledkem dopadu činnosti výrobců, zákazníků nebo obou mimo tento členský stát na jeho přenosovou síť“, který není omezen jen na kritické prvky sítě.

131 Přetížení způsobené takovým přeshraničním tokem, jako je kruhový tok, tudíž nelze kvalifikovat jako „čistě vnitřní“ přetížení, které by bylo vyloučeno z oblasti působnosti čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

132 Pokud je přetížení na nekritickém prvku sítě způsobeno pouze vnitřními toky, náklady na nápravná opatření k řešení tohoto přetížení nese v souladu s čl. 76 odst. 1 písm. b) bodem v) nařízení 2017/1485 vždy vlastník uvedeného prvku sítě. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tak zůstává zásada „znečišťovatel platí“ výjimkou z pravidla, neboť tato zásada se *de facto* vztahuje pouze na kruhové toky překračující úroveň tolerance, zatímco zásada „vlastník platí“ se použije na ostatní toky, jako jsou kruhové toky nepřekračující úroveň tolerance a vnitřní toky.

133 Mimoto přetížení, které není přetížením „mezi zónami“ ve smyslu čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, je přetížením, které se objevuje na prvcích sítě vyloučených z regionální koordinace provozní bezpečnosti, buď proto, že o tom rozhodli provozovatelé přenosových soustav, nebo proto, že se jedná o prvky, které jsou bez dalšího vyloučeny z koordinace nápravných opatření, a sice prvky sítě s hladinou napětí nižší než 220 kV.

134 Zatřetí je třeba uvést, že jedinou výjimku z pravidla uvedeného v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, podle kterého musí být rozdělovány náklady nápravných opatření týkajících se toků plynoucích z transakcí uvnitř nabídkových zón, které přispívají k přetížení pozorovanému mezi dvěma nabídkovými zónami, tvoří náklady týkající se uvedených toků, jež nepřekračují úroveň tolerance a u nichž musí nést náklady vlastník přetíženého prvku sítě.

135 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, normotvůrce neměl v úmyslu vyloučit určitou skupinu prvků sítě ze sdílení nákladů, jelikož v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 stanovil rozdělování nákladů vzniklých koordinovaným uvolněním přetížení mezi zónami.

136 Stejně tak není relevantní pro výklad čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, který je navíc nadřazenou normou, skutečnost, že čl. 76 odst. 1 písm. b) bod v) nařízení 2017/1485 stanoví možnost přijmout další metodiky pro sdílení nákladů souvisejících s různými nápravnými opatřeními stanovenými v článku 22 uvedeného nařízení, které případně doplňují společnou metodiku vypracovanou podle článku 74 nařízení 2015/1222.

137 Začtvrté je třeba odmítnout argument žalobkyň, podle kterého je oblast působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů, jak byla potvrzena napadeným rozhodnutím, v rozporu s článkem 291 SFEU nebo postrádá právní základ, neboť ACER podle nich rozšířila oblast působnosti stanovenou právními předpisy.

138 Zejména koordinovaná nápravná opatření týkající se prvků sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší umožňují obchod mezi zónami, pomáhají zabránit omezení kapacity obchodu mezi zónami a zajišťují závaznost uvedené kapacity, a to v souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

139 Vzhledem k tomu, že je oblast působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů v souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, nelze ACER ani vytýkat, že rozšířila její oblast působnosti nad rámec čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, když vycházela ze zásady „znečišťovatel platí“.

140 Zapáté nemůže obstát ani argument vznesený na jednání Spolkovou republikou Německo, který vychází z legislativního vývoje čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 a podle kterého měl normotvůrce v úmyslu vyloučit ze sdílení nákladů mezi provozovateli přenosových soustav náklady, jež vyplývají z nápravných opatření provedených na prvcích uvnitř zón, neboť při vypracovávání tohoto ustanovení odmítl změnit jeho znění tím, že by slova „přetížení pozorovanému mezi dvěma nabídkovými zónami“ nahradil slovy „přetížení pozorovanému mezi nabídkovými zónami a uvnitř těchto zón“.

141 V tomto ohledu stačí konstatovat, nezávisle na otázce, zda se Spolková republika Německo může opírat o dokumenty týkající se trialogu v rámci legislativního postupu, aby prokázala záměr normotvůrce při přijímání znění ustanovení čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, že případné odmítnutí výslovně zahrnout přetížení uvnitř zón není rozhodné pro otázku, které prvky je třeba zohlednit při posuzování míry přispění k přetížení „mezi dvěma zónami“.

142 Jak vyplývá z bodů 81 až 84 a 135 výše, čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 nevymezuje prvky sítě, u nichž musí být rozdělovány náklady na nápravná opatření, jejichž cílem je uvolnit přetížení mezi zónami, což neznamená, že normotvůrce měl v úmyslu vyloučit ze sdílení nákladů určitou skupinu prvků.

143 Je tudíž třeba odmítnout argumenty žalobkyň, podle kterých je třeba vyloučit vnitřní prvky sítě, které nejsou „kritické“, ze sporné metodiky pro sdílení nákladů na základě čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 a článku 74 nařízení 2015/1222.

– K pobídkám odvozeným od zahrnutí nekritických prvků sítě do oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů

144 Pokud jde o argument žalobkyň týkající se údajně nesprávných pobídek, které by vedly k zahrnutí prvků sítě s hladinou napětí 220 kV nebo vyšší do oblasti působnosti sporné metodiky pro sdílení nákladů, je třeba připomenout, že v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 je stanovena povinnost provozovatelů přenosových soustav nést náklady na nápravná opatření vzniklé v souvislosti s toky plynoucími z transakcí uvnitř nabídkových zón, které přispívají k přetížení pozorovanému mezi dvěma nabídkovými zónami a které nepřekračují úroveň tolerance. To podněcuje provozovatele přenosových soustav, aby rozvíjeli svou síť tak, aby mohli takové toky přijímat, pokud nepřesahují úroveň tolerance, která odpovídá úrovni kruhových toků, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení v nabídkové zóně.

145 Relevantní právní rámec naproti tomu nestanoví provozovatelům přenosových soustav povinnost rozvíjet své sítě za účelem přijetí kruhových toků nad úrovní tolerance zmíněnou v bodě 144 výše. Tyto toky jsou totiž svou povahou nepředvídané a nepředvídatelné a provozovatel přenosové soustavy, který je přijímá, je nemůže nijak ovlivnit.

146 V tomto ohledu je třeba poznamenat, jak je uvedeno v bodě 27 odůvodnění nařízení 2019/943, že jedním z hlavních cílů unijního normotvůrce při stanovení tohoto regulačního rámce je snížit dopady kruhových toků a vnitřních přetížení na obchod mezi zónami.

147 Stejně tak ze strany 59 posouzení dopadů vypracovaného Komisí ze dne 30. listopadu 2016, jež bylo uskutečněno v souvislosti s vypracováním legislativního balíčku týkajícího se energetiky (SWD(2016) 410), vyplývá, že kruhové toky mohou snížit kapacitu obchodu mezi zónami a vést k redispečinku, který stojí mimo působení trhu, je nákladný a vyvolává podstatné zkreslení cen a investičních signálů v sousedních zónách. To vede ke značné ztrátě prosperity.

148 Vyloučení nekritických prvků sítě by navíc vedlo k tomu, že provozovatel přenosové soustavy, který by byl původcem kruhových toků, by nebyl motivován k tomu, aby dostatečně investoval do své sítě, neboť by nenesl veškeré náklady na nápravná opatření nezbytná k řešení přetížení, které způsobil. Pouze tento provozovatel přenosové soustavy, který má znalosti o své síti a nese za ni odpovědnost, totiž může přijmout další nezbytná opatření, jako jsou rekonfigurace zón nebo investice do jeho sítě. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle čl. 35 odst. 5 nařízení 2019/943 nese každý provozovatel přenosové soustavy odpovědnost za svou síť, a jeho vnitřní problémy by tudíž neměly zatěžovat sousední provozovatele přenosových soustav.

149 Jak správně uvedla ACER v bodech 110 až 115 své žalobní odpovědi, pokud by každý z obou odpovědných a sousedících provozovatelů přenosových soustav byl motivován investovat do své vlastní sítě, a to buď k přijetí, nebo ke snížení kruhových toků, vedlo by to v případě neexistence koordinace mezi nimi k nadměrným investicím a k nesprávnému přidělování zdrojů.

150 S ohledem na výše uvedené posouzení je třeba poznamenat, že žalobkyně v podstatě žádají, aby byly osvobozeny od nákladů, které způsobují ostatním provozovatelům přenosových soustav na nekritických prvcích jejich sítí kvůli svým kruhovým tokům, jež překračují úroveň tolerance, i když nápravná opatření na těchto prvcích přispívají k zajištění obchodu mezi zónami.

151 Takový přístup by byl mimoto v rozporu se zásadou energetické solidarity, jak ji vykládá Soudní dvůr.

152 Tato zásada energetické solidarity zahrnuje práva a povinnosti Unie i členských států, přičemž Unie má povinnost solidarity vůči členským státům a členské státy mají povinnost solidarity mezi sebou a ve vztahu ke společnému zájmu Unie a jejím politikám (rozsudek ze dne 15. července 2021, Německo v. Polsko, C-848/19 P, EU:C:2021:598, bod 49).

153 Za těchto podmínek by bylo v rozporu s uvedenou zásadou energetické solidarity umožnit provozovatelům přenosových soustav, kteří způsobují kruhové toky procházející jinými nabídkovými zónami, aby se vyhnuli nákladům nápravných opatření, jež byla aktivována ve společném zájmu s cílem optimalizovat kapacitu obchodu mezi zónami a zároveň co nejúčinněji zajistit bezpečnost sítě, z čehož mají prospěch všichni provozovatelé přenosových soustav, a tudíž i spotřebitelé elektřiny.

154 Vzhledem k předchozím úvahám je namístě první žalobní důvod zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, týkajícímu se rozkladu toků

155 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že metoda rozkladu toků použitá ve sporné metodice pro sdílení nákladů, jak byla potvrzena napadeným rozhodnutím, je protiprávní.

156 Tento druhý žalobní důvod je rozdělen na dvě části.

157 V první části žalobkyně tvrdí, že použitá metoda rozkladu toků, a sice metoda sledování toku zabarvením (dále jen „metoda PFC“), není vhodnou metodou, v důsledku čehož vede její použití k chybným výsledkům.

158 Ve druhé části žalobkyně kritizují zejména zacházení s prvky sítě, jež se týkají přenosu stejnosměrného proudu.

K první části, týkající se nevhodnosti metody PFC

159 V první části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že metoda PFC není vhodnou metodou k rozkladu toků, jelikož vede k chybným výsledkům.

160 V tomto ohledu žalobkyně uvádějí řadu výtek, které jsou rozděleny do čtyř skupin.

161 V rámci první skupiny výtek žalobkyně tvrdí, že metoda PFC není z důvodu své koncepce vhodná pro správný rozklad toků.

162 V rámci druhé skupiny výtek žalobkyně vytýkají odvolacímu senátu, že se ve skutečnosti nezabýval argumenty, které vznesly proti rozhodnutí č. 30/2020.

163 V rámci třetí skupiny výtek žalobkyně tvrdí, že metoda PFC vede v několika ohledech k nerealistickým výsledkům.

164 V rámci čtvrté skupiny výtek žalobkyně tvrdí, že metoda PFC neodpovídá z důvodu své koncepce stanoveným právním kritériím.

165 ACER s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

– *Úvodní poznámky*

166 Rozklad toků je nezbytným krokem v rámci sdílení nákladů na nápravná opatření.

167 Význam rozkladu toků vyplývá ze skutečnosti, že poskytuje vstupní údaje nezbytné pro následné sdílení nákladů. Je-li tedy rozklad toků proveden nesprávně, nezbytně ovlivňuje výsledky sdílení nákladů.

168 Rozklad toků má za cíl určit typy toků, které jsou příčinou přetížení na prvcích sítě.

169 V souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 je totiž třeba určit toky, které přispívají k přetížení mezi nabídkovými zónami.

170 Různé toky, například vnitřní toky nebo kruhové toky, které je třeba určit za účelem sdílení nákladů, konkretizují různá místa původu a určení „částí“ vypočítaných z celkového fyzikálního toku, který jako jediný lze změřit.

171 Rozklad toků tak spočívá jednak v postupu rozdělení celkového toku na části a jednak ve výpočtu podílu těchto částí.

172 Pro účely tohoto rozkladu toků se sporná metodika pro sdílení nákladů opírá o metodu PFC. Tato metoda, jak vyplývá z vysvětlujícího dokumentu ze dne 22. února 2019, který je připojen k návrhu metodiky pro sdílení nákladů ze dne 27. března 2019, byla vypracována s hlavním cílem zachovat soulad s modelem evropského zónového trhu a zároveň umožnit úplné rozdělení toku elektřiny pro každý prvek sítě elektroenergetického systému.

173 V tomto kontextu žalobkyně uvádějí různé výtky vůči napadenému rozhodnutí v rozsahu, v němž byly zamítnuty jejich argumenty vznesené před odvolacím senátem.

– *K odůvodnění napadeného rozhodnutí*

174 V první části druhého žalobního důvodu žalobkyně kritizují metodu PFC, pokud jde o prvky sítě přenášející střídavý proud.

175 V rámci výtek vznesených proti napadenému rozhodnutí žalobkyně vytýkají zejména skutečnost, že se odvolací senát řádně nezabýval jejich argumenty, které vznesly proti metodě PFC, která byla použita k rozkladu toků.

176 V souladu s judikaturou platí, že pokud jde o komplexní technická a hospodářská posouzení obsažená v rozhodnutí ACER, odvolací senát nemůže omezit svůj přezkum pouze na přezkum zjevně nesprávného posouzení, ale musí na základě odbornosti svých členů přezkoumat, zda argumenty, které mu byly předloženy, mohou prokázat, že úvahy, na kterých je toto rozhodnutí založeno, jsou chybné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. listopadu 2020, Aquind v. ACER, T-735/18, EU:T:2020:542, bod 69).

177 V tomto ohledu je třeba připomenout, že složení odvolacího senátu splňuje požadavky nezbytné k provedení úplného přezkumu rozhodnutí ACER. Pokud jeho členové musí mít předchozí zkušenosti v odvětví energetiky, je to proto, že mají nebo musí mít technické znalosti potřebné k důkladnému přezkumu odvolání. Záměrem unijního normotvůrce totiž bylo, aby měl odvolací senát odborné znalosti nezbytné k tomu, aby mohl sám provádět posouzení komplexních technických a hospodářských skutečností souvisejících s energetikou (rozsudek ze dne 9. března 2023, ACER v. Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, body 63 a 64).

178 Přezkum otázky, zda odvolací senát v projednávané věci provedl posouzení v požadovaném rozsahu v souladu s judikaturou citovanou v bodě 176 výše, nicméně předpokládá, že Tribunál je schopen takový přezkum provést, zejména ve vztahu k odůvodnění uvedenému v napadeném rozhodnutí. V tomto kontextu musí Tribunál uplatnit i bez návrhu důvod vycházející z neexistence odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o část napadeného rozhodnutí věnovanou metodě PFC použité k rozkladu toků.

179 V tomto ohledu je třeba připomenout, že neexistence či nedostatek odůvodnění spadá pod porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU a představuje nepominutelný důvod, který může, nebo dokonce musí být uplatněn unijním soudem i bez návrhu (viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Les Mousquetaires a ITM Entreprises v. Komise, C-682/20 P, EU:C:2023:170, bod 39 a citovaná judikatura).

180 S ohledem na výše uvedené byly účastnice řízení v rámci organizačního procesního opatření ze dne 5. května 2023 Tribunálem výslovně vyzvány, aby se vyjádřily k tomu „zda je odůvodnění části napadeného rozhodnutí věnované přezkumu kritiky žalobkyň ohledně metody PFC dostatečné“.

181 Je třeba rovněž připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou závisí rozsah povinnosti odůvodnění na povaze dotčeného aktu a kontextu, v němž byl přijat. Z odůvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, který je původcem aktu, aby se na jedné straně zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly hájit svá práva a ověřit, zda rozhodnutí je či není opodstatněné, a na druhé straně aby unijní soud mohl vykonat přezkum legality. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a ze dne 30. listopadu 2011, Sniace v. Komise, T-238/09, nezveřejněný, EU:T:2011:705, bod 37).

182 Konkrétně autor aktu není povinen vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ním zúčastněné strany dovolávají. Stačí, že uvede skutečnosti a právní úvahy, které mají podstatný význam v systematice rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 96 a citovaná judikatura).

183 Stejně tak musí být dostatečnost odůvodnění posuzována rovněž v závislosti na zájmu, jejž mohou mít osoby, kterým je akt určen, na poskytnutí těchto vysvětlení. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tudíž dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 104 a citovaná judikatura).

184 Dále je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišovat od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která je otázkou materiální legality sporného aktu. Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stiženy vadami, je jimi stižena legalita rozhodnutí po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody. Z toho vyplývá, že výtky a argumenty směřující ke zpochybnění opodstatněnosti sporného aktu jsou v rámci žalobního důvodu vycházejícího z neexistence nebo nedostatečnosti odůvodnění irelevantní [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. března 2022, Komise v. Freistaat Bayern a další, C-167/19 P a C-171/19 P, EU:C:2022:176, bod 77, a ze dne 13. května 2020, Koenig & Bauer v. EUIPO (we're on it), T-156/19, nezveřejněný, EU:T:2020:200, bod 55 a citovaná judikatura].

185 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci měl odvolací senát v souladu s judikaturou citovanou v bodech 176 a 177 výše provést úplný přezkum rozhodnutí č. 30/2020, včetně posouzení obsažených v uvedeném rozhodnutí týkajících se komplexních technických a hospodářských skutečností souvisejících s energetikou, aniž by se mohl omezit pouze na přezkum zjevně nesprávného posouzení, odůvodnění, které uvedl, mělo umožnit na jedné straně osobě, které je napadené rozhodnutí určeno, aby mohla hájit svá práva a ověřit, zda je uvedené rozhodnutí opodstatněné, a na druhé straně unijnímu soudu, aby mohl vykonat svůj přezkum.

186 Při neexistenci dostatečného odůvodnění by totiž žalobkyně ani Tribunál nemohly přezkoumat, zda se odvolací senát v souladu s požadavky připomenutými v bodech 176 a 177 výše skutečně zabýval argumenty, které mu byly předloženy.

187 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat důvod, který Tribunál uplatnil i bez návrhu a jenž se týká odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o metodu PFC použitou k rozkladu toků.

188 V odvolání k odvolacímu senátu žalobkyně podrobně vyjádřily svou kritiku směřující vůči rozhodnutí č. 30/2020. Tvrdily, že existuje řada koncepčních vad, jimiž je stižena metoda PFC, a poukazovaly na skutečnost, že v důsledku toho uvedená metoda vede k chybným výsledkům.

189 Žalobkyně zejména kritizovaly metodu PFC kvůli tomu, že nezohledňuje fyzikální realitu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle právního rámce byl vyžadován věrný přístup k fyzikální realitě. Pouze fyzikální tok elektřiny totiž může způsobovat přetížení, a metodika pro sdílení nákladů tedy může rozdělovat náklady vzniklé v důsledku nápravných opatření pouze ve vztahu k tokům, které skutečně přispívají k přetížení. Žalobkyně přitom tvrdí, že z důvodu „Kirchhoffova zákona o nejmenším odporu“ dochází k výměně elektřiny na místě co nejkratšího spojení mezi místem výroby a místem spotřeby, a to bez ohledu na hranice nabídkových zón a nezávisle na sjednaných obchodech s elektřinou. Metoda PFC však tento vědecký fakt podle žalobkyň opomíjí a obchod s elektřinou mezi místem výroby a místem spotřeby v různých zónách je připuštěn pouze tehdy, pokud při zohlednění veškerých nasmlouvaných přeshraničních obchodů má nabídková zóna, v níž se nachází místo výroby, čistou pozitivní pozici a pokud při zohlednění veškerých nasmlouvaných přeshraničních obchodů má nabídková zóna, v níž se nachází místo spotřeby, čistou negativní pozici. Metoda PFC tedy v závislosti na čisté pozici dotčených nabídkových zón identifikuje vnitřní toky a kruhové toky, místo aby připouštěla existenci přeshraničních toků. Metoda PFC, která nepřihlíží k „přírodním zákonům“, tudíž podle žalobkyň vede k tomu, že identifikuje kruhové toky, které ve skutečnosti neexistují. Konečně metoda PFC není podle žalobkyň odůvodněna ani úvahami souvisejícími se zónovým uspořádáním trhu s elektřinou v Unii.

190 Podle obsahu napadeného rozhodnutí jsou otázky týkající se rozkladu toků, které žalobkyně vznesly před odvolacím senátem, řešeny v rámci „třetího konsolidovaného odvolacího důvodu“ v bodech 407 až 587 (strany 61 až 87) napadeného rozhodnutí. V rámci tohoto „třetího konsolidovaného odvolacího důvodu“ jsou body 407 až 551 (strany 61 až 81) napadeného rozhodnutí věnovány prvkům sítě přenášejícím střídavý proud, které jsou předmětem první části projednávaného druhého žalobního důvodu, zatímco body 552 až 587 (strany 82 až 87) napadeného rozhodnutí se týkají prvků sítě přenášejících stejnosměrný proud, které jsou předmětem druhé části projednávaného druhého žalobního důvodu.

191 Naproti tomu body 588 až 631 napadeného rozhodnutí se podle jeho obsahu vztahují ke „čtvrtému konsolidovanému odvolacímu důvodu“, jenž se týká nadhodnocení kruhových toků a vnitřních toků pocházejících z dovážejících nabídkových zón, který, jak vyplývá z relevantních bodů napadeného rozhodnutí, žalobkyně v projednávané věci nevznesly, ale vznesla jej žalobkyně ve věci Polskie sieci elektroenergetyczne v. ACER (T-484/21). Za těchto podmínek není pro účely přezkumu dodržení povinnosti uvést odůvodnění třeba zohlednit body 588 až 631 napadeného rozhodnutí, ledaže je v těchto bodech odkazováno na body 407 až 551 napadeného rozhodnutí.

192 Je třeba upozornit na to, že úvahy rozvinuté v bodech 407 až 551 napadeného rozhodnutí navzdory své délce neposkytují odůvodnění, které by bylo v souladu s požadavky připomenutými v bodech 181 až 183 výše.

193 Zaprvé skutečnost, že přezkum „třetího konsolidovaného odvolacího důvodu“ je v napadeném rozhodnutí proveden v rozsahu přibližně 150 bodů, sama o sobě neprokazuje, že argumenty, jež žalobkyně vznesly před odvolacím senátem, byly posouzeny důkladně a podrobně. Délku této

části napadeného rozhodnutí lze totiž z velké části přičítat tomu, jak je zpracována, neboť o stejném tématu je pojednáváno opakovaně ve vztahu k různým právním ustanovením či skutečnostem, které byly uplatněny, kvůli čemuž se objevují četné křížové odkazy a dochází k řadě opakování.

194 Zadruhé je třeba uvést, že v napadeném rozhodnutí se odvolací senát několikrát omezil na uvedení obecných tvrzení, aniž skutečně odpověděl na argumenty žalobkyň, aby se následně při dalším přezkumu opíral o tatáž tvrzení. Odvolací senát tak vytváří zdání podrobného odůvodnění, aniž by však ve skutečnosti odpověděl na argumenty žalobkyň.

195 Zatřetí, pokud jde konkrétně o výtku žalobkyň vycházející ze skutečnosti, že metoda PFC nezohledňuje přírodní zákony, a vede tak k identifikaci kruhových toků, které ve skutečnosti neexistují, stěžejní část odůvodnění odvolacího senátu je uvedena v bodech 421 až 461 napadeného rozhodnutí, což potvrdila ACER v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu.

196 Je třeba nicméně konstatovat, že v bodech 421 až 432 (strany 65 a 66) napadeného rozhodnutí, které jsou uvedeny v části 3.2, nadepsané „Rozklad toků ve [sporné metodice pro sdílení nákladů]“, je coby odpověď na výtky žalobkyň v bodě 424 (strana 65) konstatováno, že „existuje několik metod rozkladu toků“.

197 V bodech 433 až 451 (strany 66 až 69) napadeného rozhodnutí, jež jsou uvedeny v části 3.3, nadepsané „Metoda PFC nezohledňuje elektrickou vzdálenost, vytváří fiktivní toky, a tudíž brání přidělení přiměřených nákladů“, je coby odpověď na výtky žalobkyň uvedeno pouze několik obecných a abstraktních tvrzení, aniž by v nich bylo skutečně odpovězeno na argumenty žalobkyň.

198 V bodě 437 (strana 67) napadeného rozhodnutí je pouze uvedeno, že „části 3.1 a 3.2 prokazují, že z technického pohledu […] vedle sebe existuje vícero platných metod rozkladu toků“.

199 Je však třeba uvést, že v rámci přezkumu uvedeného v „částech 3.1 a 3.2“ napadeného rozhodnutí byl pouze vyvozen závěr, že existuje vícero metod rozkladu toků. Odvolací senát naproti tomu nevyvodil žádný závěr ohledně „platnosti“ těchto různých metod.

200 Z bodu 439 (strana 67) napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací senát měl za to, že použití alokačních klíčů pro rozložení výroby nevede k tomu, že by metoda PFC nebo její části byly fiktivní. Dodává se, že použití alokačních klíčů pro rozložení výroby je charakteristickým rysem metod výpočtu kapacity.

201 Předně je však třeba uvést, že žalobkyně v rámci jiné výtky vznesené před odvolacím senátem tvrdily, že alokační klíče pro rozložení výroby nejsou vhodné k tomu, aby byly použity v kontextu rozkladu toků, a to právě kvůli tomu, že byly koncipovány pro výpočet kapacity. Dále odkaz na alokační klíče pro rozložení výroby neodpovídá na argumenty žalobkyň, podle nichž je metoda PFC stižena koncepční chybou, neboť nezohledňuje *ab initio* elektrickou vzdálenost.

202 V bodě 447 (strana 68) napadeného rozhodnutí odvolací senát dospěl k závěru, že „nemá za to, že metoda PFC je založena na fiktivních tocích“.

203 Z předchozích bodů však není možné pochopit důvody, proč odvolací senát odmítl kritiku žalobkyň, podle níž metoda PFC vede k identifikaci kruhových toků, které ve skutečnosti neexistují.

204 V bodě 451 (strana 69) napadeného rozhodnutí odvolací senát dospěl k závěru, že „metoda [Full Line Decomposition (FLD)] není vhodnou metodou rozkladu toků“.

205 Vzhledem k tomu, že dotčenou metodou je nicméně metoda PFC, neodpovídají úvahy odvolacího senátu vycházející z případné neslučitelnosti metody FLD s rozdělením trhu do nabídkových zón na argument žalobkyň, které kritizují metodu PFC.

206 I kdyby se připustilo, že úvahy týkající se metody FLD mají být chápány jako implicitní odpověď na výtky vznesené žalobkyněmi proti metodě PFC, z těchto úvah nevyplývají důvody, proč odvolací senát zamítl výtky, jež před ním uplatnily žalobkyně.

207 V bodě 449 (strana 68) napadeného rozhodnutí se totiž uvádí, že „elektrická vzdálenost […] může být uplatněna v plném rozsahu pouze u modelu uzlového trhu“ a že „[p]okud by se použil model uzlového trhu, neexistovaly by […] [kruhové toky] ani potřeba toky rozkládat“.

208 Tvrzená nemožnost zohlednit elektrickou vzdálenost „v plném rozsahu“ přitom neznamená, že pro dosažení správného rozkladu toků není třeba zohlednit elektrickou vzdálenost, ani že metoda PFC řádně zohledňuje elektrickou vzdálenost.

209 Dále z tvrzení uvedeného v bodě 207 výše rovněž nevyplývá, že nezohlednění elektrické vzdálenosti metodou PFC, kritizované žalobkyněmi, je neodmyslitelně spjato se zónovým modelem, na němž je založen unijní trh s elektřinou, a že tento zónový model neumožňuje zohlednit elektrickou vzdálenost.

210 Ani v bodech 452 až 462 (strany 69 a 70) napadeného rozhodnutí, v části 3.4, nadepsané „Metoda PFC porušuje čl. 16 odst. 13 [nařízení 2019/943 a zásadu „znečišťovatel platí]“, nejsou obsaženy skutečnosti umožňující pochopit důvody, proč byly výtky žalobkyň zamítnuty.

211 V bodě 460 (strana 70) napadeného rozhodnutí odvolací senát dospěl k závěru, podle kterého „metoda PFC […] není svévolná ani není založena na nesprávných předpokladech. Fyzikální toky rozkládá správně […]“.

212 Předchozí body napadeného rozhodnutí však neumožňují pochopit důvody, proč odvolací senát odmítl kritiku žalobkyň, podle níž vede metoda PFC k identifikaci kruhových toků, jež ve skutečnosti neexistují.

213 Předchozí body napadeného rozhodnutí se totiž omezují na pouhá, ničím neodůvodněná, tvrzení a na odkazy na dříve vyvozené závěry, které se samy o sobě neopírají o skutečné odůvodnění.

214 Pokud jde o odpověď na výtky žalobkyň, v bodě 456 (strana 69) napadeného rozhodnutí je pouze konstatováno, že „z toho, co bylo vysvětleno v souvislosti s částí 3.3, vyplývá, že metoda PFC správně identifikuje vrstvy fyzikálních toků [a že] není založena na fiktivních tocích“. Ostatní body, jež předcházejí závěru učiněnému v bodě 460 napadeného rozhodnutí, neobsahují žádnou konkrétní odpověď na výtky žalobkyň.

215 Začtvrté je třeba rovněž poznamenat, že ostatní body odůvodnění uvedeného v napadeném rozhodnutí neřeší nedostatky, kterými je stiženo odůvodnění uvedené v bodech 421 až 461 napadeného rozhodnutí. To platí zejména pro body 513 až 551 (strany 76 až 81) napadeného rozhodnutí, jež se týkají použití klíčů pro rozložení výroby, které přímo neodpovídají na výtky žalobkyň, podle nichž metoda PFC, která je v rozporu s „přírodními zákony“, vede k identifikaci

kruhových toků, které ve skutečnosti neexistují. Navíc ACER v průběhu tohoto řízení, a zejména v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, rovněž neupřesnila, které prvky napadeného rozhodnutí umožňují zhojit nedostatky jeho odůvodnění.

216 Zapáté podle judikatury citované v bodech 181 až 183 výše je povinnost uvést odůvodnění uzpůsobena v závislosti na kontextu a na osobě, které je akt určen.

217 Je pravda, že otázka, která je předmětem výtek žalobkyň, je velmi komplexní a technická. Mimoto žalobkyně, jak samy potvrzují, mají v této oblasti odborné znalosti na vysoké úrovni.

218 V projednávané věci však podle všeho žalobkyně během celého řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, vznášely tytéž argumenty, které byly zamítnuty nejprve rozhodnutím č. 30/2020 a poté napadeným rozhodnutím. Právě z důvodu neexistence odůvodnění, které by žalobkyním umožnilo pochopit důvody, proč odvolací senát zamítl jejich výtky, tedy žalobkyně před Tribunálem zopakovaly tutéž kritiku metody PFC, jakou rozvinuly před odvolacím senátem.

219 Ukazuje se tak, že poskytnuté odůvodnění, i při zohlednění povahy tématu, jímž se napadené rozhodnutí zabývá, a odborných znalostí žalobkyň neodpovídá požadavkům, jež byly připomenuty výše v bodech 181 až 183.

220 Zašesté podle judikatury připomenuté v bodě 182 výše není autor aktu povinen vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ním zúčastněné strany dovolávají, může-li se omezit na uvedení skutečností a právních úvah, které mají zásadní význam v rámci systematiky tohoto aktu.

221 V tomto ohledu je třeba uvést, jak bylo konstatováno v bodech 166 a 167 výše, že rozklad toků představuje nezbytný a důležitý krok v rámci sdílení nákladů na nápravná opatření, jelikož poskytuje vstupní údaje pro následné sdílení nákladů. Mimoto kritika žalobkyň se týká přímo koncepce metody PFC. Tato kritika je stěžejní součástí argumentace žalobkyň směřující proti metodě rozkladu toků, jež byla přijata v rozhodnutí č. 30/2020, a pokud by byla opodstatněná, vedla by k závěru, že napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno v rozsahu, v němž v tomto ohledu potvrdilo rozhodnutí č. 30/2020.

222 Za těchto podmínek se argumenty žalobkyň týkaly podstatných prvků napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož na ně měl odvolací senát odpovědět, aby v souladu s požadavky připomenutými v bodech 181 až 183 splnil svou povinnost uvést odůvodnění.

223 Z toho vyplývá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o metodu PFC použitou k rozkladu toku, je neúplné a nedostatečné, a že tedy neumožňuje žalobkyním seznámit se s důvody tohoto rozhodnutí ani Tribunálu vykonat soudní přezkum tohoto rozhodnutí.

224 Napadené rozhodnutí tudíž porušuje podstatné formální náležitosti ve smyslu článku 263 SFEU, takže je třeba napadené rozhodnutí zrušit v rozsahu, v němž v něm odvolací senát bez dostatečného odůvodnění potvrdil metodu rozkladu toků, kterou použila ACER v rozhodnutí č. 30/2020.

Ke druhé části, týkající se zacházení s prvky sítě přenášejícími stejnosměrný proud

225 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit v části, v níž odvolací senát bez dostatečného odůvodnění potvrdil metodu rozkladu toků, kterou ACER použila v rozhodnutí č. 30/2020 (viz bod 224 výše), a že zacházení s prvky elektrické sítě přenášejícími stejnosměrný proud je spojeno s toutéž metodou rozkladu toků, není z důvodů řádného výkonu spravedlnosti namístě zabývat se rovněž přezkumem druhé části druhého žalobního důvodu.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, týkajícímu se určení úrovně tolerance

226 Ve svém třetím žalobním důvodu žalobkyně, podporované Spolkovou republikou Německo, tvrdí, že určení společné úrovně tolerance, stanovené na 10 % pro kruhové toky, jak bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, je protiprávní.

227 Zaprvé žalobkyně poukazují na to, že ACER nezohlednila skutečnost, že se zásada „znečišťovatel platí“ vztahuje pouze na kruhové toky přesahující úroveň tolerance, takže nemůže odůvodnit vysokou úroveň tolerance.

228 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že úroveň tolerance pro kruhové toky není výsledkem „řádné technické analýzy“.

229 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že ACER neměla pravomoc stanovit svou „vlastní“ úroveň dočasné tolerance pro kruhové toky.

230 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že ACER, která stanovila úroveň tolerance pro kruhové toky na 10 %, tím porušila čl. 16 odst. 8 nařízení 2019/943.

231 Zapáté žalobkyně tvrdí, že ACER nesprávně uplatnila zásadu proporcionality.

232 Zašesté žalobkyně tvrdí, že úroveň tolerance nebyla určena pro hranici nabídkové zóny, jak se vyžaduje v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

233 Spolková republika Německo podporuje argumenty žalobkyň.

234 ACER zpochybňuje argumenty žalobkyň, jak jsou podporovány Spolkovou republikou Německo.

235 Je nesporné, že i za neexistence strukturálního přetížení jsou kruhové toky ve vzájemně propojené hustě zasíťované elektroenergetické soustavě fungující podle zónového modelu nevyhnutelné.

236 Z tohoto důvodu má určení úrovně tolerance pro kruhové toky za cíl vyloučit takové toky ze sdílení nákladů, jež vznikají v důsledku redispečinku a protiobchodů.

237 Pokud jde o určení úrovně tolerance, v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 je stanoveno:

„Při rozdělování nákladů na nápravná opatření mezi provozovatele přenosových soustav regulační orgány […] přidělí náklady […] s výjimkou nákladů vzniklých v souvislosti s toky plynoucími z transakcí uvnitř nabídkových zón, jež jsou pod úrovní, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení v nabídkové zóně.

Tuto úroveň společně analyzují a definují všichni provozovatelé přenosových soustav v regionu pro výpočet kapacity pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny a následně ji schválí všechny regulační orgány v regionu pro výpočet kapacity.“

238 Zaprvé z ustanovení čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 vyplývá, že úroveň tolerance předpokládá simulaci úrovně kruhových toků, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení.

239 „Strukturálním přetížením“ se podle čl. 2 bodu 6 nařízení 2019/943 rozumí „přetížení v přenosové soustavě, které lze jednoznačně vymezit, je předvídatelné, je v čase geograficky neměnné a často se za běžných podmínek elektrizační soustavy opakuje“.

240 Zadruhé z čl. 16 odst. 13 druhého pododstavce nařízení 2019/943 vyplývá, že určení úrovně tolerance musí předcházet analýza a že tuto analýzu musí provést provozovatelé přenosových soustav.

241 Zatřetí z téhož ustanovení vyplývá, že úroveň tolerance musí být analyzována a určena „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

242 V projednávané věci je nesporné, že provozovatelé přenosových soustav požadovanou analýzu neprovedli.

243 Mimoto je nesporné, že tuto analýzu neprovedla ani ACER.

244 V tomto ohledu z bodu 112 rozhodnutí č. 30/2020 vyplývá, že vzhledem k neexistenci úrovně tolerance analyzované a definované provozovateli přenosových soustav a schválené regulačními orgány v souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 ACER zkoumala, zda by mohla tuto analýzu provést sama, a dospěla k závěru, že nikoli, a to z důvodu omezených zdrojů, dostupného času a potřebných odborných znalostí.

245 Mimoto z bodu 8 odůvodnění sporné metodiky pro sdílení nákladů a z bodů 110 až 114 rozhodnutí č. 30/2020 vyplývá, že ACER se v takové situaci domnívala, že je oprávněna stanovit prozatímní úroveň tolerance sama.

246 Navíc z bodů 115 až 122 rozhodnutí č. 30/2020 vyplývá, že ACER stanovila prozatímní úroveň tolerance pro celý region CORE jednotně na 10 % maximální kapacity každého dotčeného prvku sítě a následně tuto úroveň rozdělila rovným dílem mezi všechny nabídkové zóny vytvářející kruhové toky na dotčeném prvku sítě.

247 V napadeném rozhodnutí odvolací senát odmítl jako neopodstatněnou kritiku týkající se tohoto určení prozatímní úrovně tolerance ze strany ACER z důvodů, jež byly uvedeny v bodech 909 až 1077 (strany 137 až 164), 1210 až 1221 (strany 187 až 189) a 1192 až 1226 (strany 212 až 218) napadeného rozhodnutí.

248 V tomto ohledu zejména z bodů 924 až 946 (strany 140 až 144), 1217 až 1221 (strany 187 až 189) a 1199 až 1226 (strany 213 až 218) napadeného rozhodnutí vyplývá, že se ACER domnívala, že musí sama stanovit úroveň tolerance, jelikož stanovení takové úrovně bylo podle ní nezbytné k tomu, aby mohla přijmout metodiku pro sdílení nákladů.

249 Z týchž bodů napadeného rozhodnutí vyplývá, že určení úrovně tolerance ze strany ACER spočívá na „důkladné analýze“.

250 Z těchto pasáží napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že odvolací senát měl za to, že ACER byla oprávněna, či dokonce měla povinnost sama stanovit prozatímní úroveň tolerance, aniž by měla k dispozici analýzu stanovenou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, aby se vyhnula bezvýchodné situaci.

251 V tomto ohledu je prozatímní povaha úrovně tolerance takto stanovené ACER v napadeném rozhodnutí zdůrazněna. Z bodu 943 (strana 143) napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že provozovatelé přenosových soustav mohou ještě kdykoli provést požadovanou analýzu a že vnitrostátní regulační orgány mohou prozatímní úroveň tolerance stanovenou ve sporné metodice pro sdílení nákladů kdykoli nahradit definitivní úrovní tolerance.

252 S ohledem na výše uvedené je třeba přezkoumat, zda odvolací senát mohl mít v napadeném rozhodnutí za to, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že určení úrovně tolerance, které provedla ACER ve sporné metodice pro sdílení nákladů, bylo v souladu s požadavky vyplývajícími z čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943. Pokud tomu tak není, bude třeba přezkoumat, zda se ACER, jak uvedl odvolací senát, mohla v konkrétní situaci projednávané věci přesto opírat o implicitní pravomoc, která jí umožňuje určit úroveň tolerance způsobem, jenž se odlišuje od způsobu stanoveného podle uvedeného ustanovení.

K dodržení požadavků vyplývajících z čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943

253 V souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 je úroveň tolerance analyzována a definována „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“ a musí odpovídat „úrovni, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení“.

254 Zaprvé je třeba přezkoumat, zda metoda pro určení úrovně tolerance, kterou ACER použila ve sporné metodice pro sdílení nákladů a která byla potvrzena napadeným rozhodnutím, splňuje požadavek, podle kterého musí být tato úroveň analyzována a definována „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

255 V tomto ohledu z čl. 7 odst. 3 a 4 sporné metodiky pro sdílení nákladů vyplývá, že úroveň tolerance je určována ve dvou krocích.

256 V prvním kroku se u každého prvku sítě s přeshraničním významem použije společná úroveň tolerance pro celý region CORE. Tato společná úroveň tolerance je stanovena na 10 % maximální kapacity dotčeného prvku sítě.

257 Ve druhém kroku se společná úroveň tolerance vydělí stejně u každého prvku sítě počtem nabídkových zón regionu CORE, z nichž vycházejí kruhové toky procházející tímto prvkem sítě. Pokud jedna nabídková zóna plně nevyužije část úrovně tolerance, která je jí přidělena, je nevyužitá část následně rozdělena rovnoměrně mezi zbývající nabídkové zóny.

258 Z toho vyplývá, že úroveň tolerance každého prvku sítě s přeshraničním významem odpovídá 10 % jeho maximální kapacity, vydělené rovnoměrně počtem nabídkových zón regionu CORE, v nichž vznikají kruhové toky procházející tímto prvkem sítě.

259 Je pravda, jak tvrdí ACER, že takové rozdělení vede k individuální úrovni tolerance pro každou nabídkovou zónu, a tudíž toto určení úrovně tolerance předpokládá určitou „individualizaci“ této úrovně, neboť tato úroveň je určena v závislosti na maximální individuální kapacitě každého relevantního prvku sítě a v závislosti na počtu nabídkových zón, z nichž vycházejí kruhové toky procházející těmito prvky sítě.

260 Je však nutno konstatovat, že tato „individualizace“ zmíněná v bodě 259 výše není individualizací, která je v čl. 16 odst. 13 druhém pododstavci nařízení 2019/943 stanovena s použitím formulace „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

261 Mezi účastnicemi řízení je totiž nesporné, že úroveň kruhových toků se mění v závislosti na charakteristikách nabídkových zón, jako je velikost, hustota zasíťování, poměr dodávek elektrické energie z obnovitelných zdrojů energie a počet hranic dotčené nabídkové zóny. Úroveň kruhových toků se tak může v jednotlivých nabídkových zónách lišit na „hranici“ ve smyslu čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, či dokonce na prvcích, které mají význam pro přetížení mezi dvěma zónami. Z tohoto důvodu čl. 16 odst. 13 druhý pododstavec nařízení 2019/943 vyžaduje, aby úroveň tolerance byla určena v závislosti na charakteristikách dotčených nabídkových zón a různých hranic mezi nimi.

262 Určení úrovně tolerance provedené ACER přitom v prvním kroku vychází z jednotné úrovně tolerance pro všechny nabídkové zóny v regionu CORE, v důsledku čehož nejsou nijak zohledněny specifické charakteristiky těchto zón a hranic mezi nimi.

263 Mimoto „individualizace“ provedená ve druhém kroku rovněž nezohledňuje charakteristiky jednotlivých nabídkových zón, ale odvíjí se pouze od počtu nabídkových zón, z nichž vycházejí kruhové toky procházející relevantními prvky sítě. Stejné odůvodnění je použito i v případě následného rozdělení nevyužitého podílu úrovně tolerance nabídkovou zónou mezi ostatní nabídkové zóny.

264 Z toho vyplývá, že úroveň tolerance stanovená ACER nesplňuje požadavek stanovený v čl. 16 odst. 13 druhém pododstavci nařízení 2019/943, podle kterého musí být úroveň tolerance definována „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

265 Zadruhé, pokud jde o požadavek, podle kterého úroveň tolerance musí odpovídat úrovni „kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení“, je nesporné, že analýza obvykle vyžadovaná pro určení očekávané úrovně kruhových toků bez strukturálního přetížení, stanovená v čl. 16 odst. 13 prvním pododstavci nařízení 2019/943, nebyla v projednávaném případě provedena.

266 Platí totiž, že při neexistenci takové analýzy by úroveň tolerance stanovená ACER nemohla být v souladu s požadavkem, podle kterého tato úroveň musí odpovídat úrovni kruhových toků v případě neexistence strukturálního přetížení.

267 V tomto ohledu z bodů 958 (strana 145) a 1221 (strana 189) napadeného rozhodnutí vyplývá, že ACER měla za to, že úroveň tolerance, kterou stanovila, odpovídá stavu bez strukturálního přetížení.

268 Z bodu 115 rozhodnutí č. 30/2020 a z bodu 223 žalobní odpovědi totiž vyplývá, že ACER se provozovatelů přenosových soustav dotazovala na úroveň tolerance, kterou lze očekávat bez strukturálního přetížení. Zatímco někteří provozovatelé přenosových soustav uvedli hodnoty v rozmezí 3, 5 a 10 %, jiní provozovatelé neodpověděli nebo uvedli vyšší limitní hodnoty než 10 %.

Za těchto podmínek, jak vyplývá rovněž z bodu 115 rozhodnutí č. 30/2020, ACER, která měla za to, že odpovědi provozovatelů přenosových soustav jsou ovlivněny jejich vlastními zájmy, stanovila úroveň tolerance na 10 % maximální kapacity dotčeného prvku sítě jakožto „průměr“ z poskytnutých vyjádření.

269 Z toho vyplývá, že stanovení maximální kapacity dotčeného prvku sítě na 10 % jakožto společné úrovně tolerance pro všechny nabídkové zóny regionu CORE a jakožto prvního kroku při určování úrovně tolerance u dotčeného prvku sítě nespočívá na žádné analýze úrovně tolerance bez strukturálního přetížení, jak je stanovena v čl. 16 odst. 13 prvním pododstavci nařízení 2019/943, ale je výsledkem kompromisu s ohledem na rozdílná vyjádření, jež poskytli dotčení provozovatelé přenosových soustav.

270 Jak totiž uznává ACER v bodě 930 (strana 141) napadeného rozhodnutí, analýza vyžadovaná v čl. 16 odst. 13 prvním pododstavci nařízení 2019/943 předpokládá zejména analýzu investic do sítě a případných rekonfigurací nabídkových zón za účelem odstranění strukturálních přetížení. Je nicméně třeba upozornit na to, že ACER připouští, že takovou analýzu neprovedla.

271 Za těchto podmínek je argument ACER, podle kterého její určení úrovně tolerance spočívá na „důkladné analýze“, irelevantní, neboť v každém případě tato analýza není analýzou, jež je stanovena v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

272 Z toho vyplývá, že úroveň tolerance stanovená ACER nesplňuje požadavky zakotvené v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, podle nichž musí úroveň tolerance odpovídat „úrovni, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení,“ a musí být definována „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

K podmínkám pro uznání implicitní pravomoci

273 Z výše uvedených posouzení vyplývá, že určení úrovně tolerance provedené ACER ve sporné metodice pro sdílení nákladů není v souladu s čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

274 Za těchto podmínek je otázka, zda měla ACER v zásadě pravomoc sama určit úroveň tolerance na základě čl. 6 odst. 10 druhého pododstavce písm. a) nařízení 2019/942, jak vyplývá z bodu 924 (strana 140) napadeného rozhodnutí, irelevantní. Toto ustanovení totiž nemůže v žádném případě umožňovat ACER, aby stanovila úroveň tolerance, která není v souladu s požadavky podle čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

275 Je tedy třeba přezkoumat, zda navzdory skutečnosti, že určení úrovně tolerance provedené ACER nebylo v souladu s požadavky čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, měla ACER ve specifické situaci, ve které se nacházela, implicitní pravomoc, která ji opravňovala k určení úrovně tolerance způsobem, jenž se odlišuje od způsobu stanoveného podle uvedeného ustanovení.

276 ACER totiž odůvodňuje svou pravomoc určit úroveň tolerance nezbytností svého opatření. Bez analýzy úrovně tolerance, jíž lze očekávat bez strukturálního přetížení, kterou mají provést provozovatelé přenosových soustav, byla ACER podle svého tvrzení oprávněna sama prozatímně stanovit úroveň tolerance ve sporné metodice pro sdílení nákladů, aby zabránila bezvýchodné situaci.

277 Zaprvé s ohledem na zásadu legality nelze připustit, aby se taková unijní agentura, jako je ACER, mohla odchýlit od platného právního rámce. Z toho vyplývá, že se ACER v zásadě nemohla odchýlit od čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

278 Zadruhé je třeba uvést, že v souladu s čl. 6 odst. 12 písm. b) nařízení 2019/942 může ACER „vydat prozatímní rozhodnutí s cílem zajistit, aby byla ochráněna […] provozní bezpečnost“. Je přitom třeba konstatovat, že o toto ustanovení se v projednávané věci ACER při stanovení úrovně tolerance neopřela. Mimoto přijetí metodiky pro sdílení nákladů každopádně nelze považovat za nezbytné k tomu, „aby byla ochráněna bezpečnost dodávek nebo provozní bezpečnost“ ve smyslu čl. 6 odst. 12 písm. b) nařízení 2019/942. Cílem této metodiky je totiž rozdělovat náklady nápravných opatření a není jím určit nápravná opatření, která musí být provedena k zajištění bezpečnosti dodávek nebo provozní bezpečnosti.

279 Navíc existence tohoto ustanovení, a tudíž i možnosti přijmout za přesně vymezených okolností prozatímní rozhodnutí spíše brání v uznání implicitní pravomoci ACER určit, byť prozatímně, úroveň tolerance v metodice pro sdílení nákladů způsobem, který se odlišuje od způsobu stanoveného v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

280 Zatřetí v souladu s judikaturou platí, že pouhé dovolávání se zájmu souvisejícího s efektivitou nemůže stačit k založení pravomoci ve prospěch unijní agentury (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. října 2019, E-Control v. ACER, T-332/17, nezveřejněný, EU:T:2019:761, bod 69). Pouhé dovolávání se zájmu souvisejícího s efektivitou tedy nemůže stačit k tomu, aby se unijní agentura mohla odchýlit od platného právního rámce.

281 Nelze však vyloučit, že zájem související s efektivitou může za podmínky, že to odpovídá skutečné potřebě zajistit užitečný účinek ustanovení Smluv nebo dotčeného nařízení, odůvodnit existenci implicitní rozhodovací pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. října 2019, E-Control v. ACER, T-332/17, nezveřejněný, EU:T:2019:761, bod 69).

282 Je tedy třeba zkoumat, zda byly v projednávané věci splněny podmínky pro přiznání implicitní pravomoci ve prospěch ACER podle této judikatury.

K uznání implicitní pravomoci ve prospěch ACER

283 V souladu s judikaturou citovanou v bodě 281 výše je pro účely ověření, zda se ACER mohla dovolávat implicitní pravomoci, třeba zkoumat, zda uznání takové pravomoci ve prospěch uvedené agentury odpovídá skutečné potřebě zajistit užitečný účinek dotčených ustanovení.

284 V tomto ohledu z bodů 924 až 946 (strany 140 až 144) a 1206 až 1220 (strany 214 až 216) napadeného rozhodnutí vyplývá, že ACER tvrdila, že vzhledem k nezbytnosti přijmout metodiku pro sdílení nákladů ve stanovené lhůtě byla nucena sama určit úroveň tolerance, a to navzdory neexistenci obvykle vyžadované analýzy.

285 Zaprvé, pokud jde o nezbytnost, jíž se dovolávala ve vztahu k harmonogramu, je třeba konstatovat, že ACER byla opravdu v zásadě povinna přijmout metodiku pro sdílení nákladů ve lhůtě stanovené v čl. 6 odst. 12 písm. a) nařízení 2019/942 a v čl. 9 odst. 11 nařízení 2015/1222, tedy ve lhůtě šesti měsíců od 27. března 2020.

286 Je však třeba uvést, že s překročením šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 6 odst. 12 písm. a) nařízení 2019/942 a v čl. 9 odst. 11 nařízení 2015/1222 unijní právo nespojuje žádnou sankci. Nejedná se tedy o lhůtu kogentní, nýbrž orientační.

287 V souladu s judikaturou je třeba upozornit na to, že v případě takové orientační lhůty platí, že i když se subjekt Unie, na nějž se tato lhůta vztahuje, musí snažit tuto lhůtu dodržet, může být pro tento subjekt nezbytné, zejména z důvodu možné komplexnosti úkolu a s výhradou zásahu do zájmů členského státu, že bude potřebovat více času (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. ledna 2013, Španělsko v. Komise, T-54/11, EU:T:2013:10, bod 27).

288 V důsledku toho je východisko úvahy ACER nesprávné, neboť nebyla nucena přijmout metodiku pro sdílení nákladů ve stanovené lhůtě, tedy před 28. zářím 2020.

289 Mimoto je nesporné, že analýza „úrovně tolerance, kterou lze očekávat bez strukturálního přetížení," je komplexní a vyžaduje značný čas.

290 ACER tedy v zásadě mohla poskytnout provozovatelům přenosových soustav dostatek času na provedení požadované analýzy, aniž by jí bylo vytýkáno, že nedodržela lhůtu stanovenou v čl. 6 odst. 12 písm. a) nařízení 2019/942 a v čl. 9 odst. 11 nařízení 2015/1222.

291 To platí tím spíše, že povinnost určit úroveň tolerance provedením analýzy stanovené v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 začala platit až 1. ledna 2020.

292 V okamžiku, kdy provozovatelé přenosových soustav v regionu CORE předložili všem vnitrostátním regulačním orgánům uvedeného regionu ke schválení svůj návrh metodiky pro sdílení nákladů, tedy dne 27. března 2019, nebylo nařízení 2019/943 ještě přijato.

293 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že rozhodnutí č. 30/2020 ani napadené rozhodnutí se nezabývají případnými důsledky pro harmonogram týkající se přijetí metodiky pro sdílení nákladů, jež vyplývají ze skutečnosti, že povinnost určit úroveň tolerance, a tedy provést odpovídající analýzu, začala platit až dne 1. ledna 2020.

294 Předpoklad, který odvolací senát uvedl v napadeném rozhodnutí a podle něhož bylo nezbytné, aby ACER přijala spornou metodiku pro sdílení nákladů bez čekání na analýzu stanovenou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, protože jí k tomu byla stanovena lhůta, tedy vychází z výkladu právního rámce, který nezohledňuje orientační povahu lhůty, kterou měla ACER dodržet, ani změnu platného právního rámce.

295 Pouhé dovolávání se orientační lhůty pro přijetí metodiky pro sdílení nákladů ze strany ACER tedy nemůže stačit k prokázání skutečné potřeby zajistit užitečný účinek dotčených ustanovení.

296 Zadruhé ACER odůvodnila nezbytnost svého opatření nečinností provozovatelů přenosových soustav. Z bodu 955 (strana 145) napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že ACER tvrdila, že provozovatelé přenosových soustav nebyli s to „po dobu téměř tří let" provést analýzu požadovanou podle čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

297 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost určit úroveň tolerance provedením analýzy stanovené v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 začala platit až dne 1. ledna 2020.

298 Je třeba dále konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí ACER v bodě 926 (strana 140) napadeného rozhodnutí, provozovatelé přenosových soustav neměli za to, že z vysvětlujícího dokumentu ze dne 22. února 2019 přiloženého k návrhu metodiky pro sdílení nákladů ze dne 27. března 2019 jim plyne povinnost určit úroveň tolerance, ale spíše to vnímali jako možnost, jež jim byla poskytnuta.

299 I kdyby se připustilo, že nezbytnost určit úroveň tolerance uznali provozovatelé přenosových soustav před přijetím nařízení 2019/943, nic to nemění na tom, že čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 upřesňuje způsob, jakým měla být úroveň tolerance určena, a sice na základě analýzy úrovně „[kruhových toků], kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení“ a „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

300 ACER přitom netvrdí, že před vstupem nařízení 2019/943 v platnost bylo nesporné, že úroveň tolerance měla být takto určena.

301 Za těchto podmínek nemohla ACER oprávněně vytýkat provozovatelům přenosových soustav, že „po dobu téměř tří let“ nebyli s to provést analýzu požadovanou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

302 Tento závěr není zpochybněn ani dokumenty, které ACER předložila na jednání s cílem prokázat, že provozovatelé přenosových soustav a vnitrostátní regulační orgány regionu CORE stále jednaly o způsobu, jakým by měla být provedena analýza požadovaná v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

303 Bez ohledu na otázku, zda jsou tyto dokumenty přípustné, je třeba konstatovat, že probíhající jednání, kterých se dovolává ACER, nejsou v projednávané věci relevantní.

304 V souladu s judikaturou totiž musí být legalita napadeného rozhodnutí posuzována výlučně ve světle skutkových a právních okolností, které existovaly v okamžiku, kdy bylo přijato (viz rozsudek ze dne 27. dubna 2022, Roos a další v. Parlament, T-710/21, T-722/21 a T-723/21, EU:T:2022:262, bod 211 a citovaná judikatura). Skutečnosti uplatněné ACER, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, tak nemohou být zohledněny pro účely posouzení legality uvedeného rozhodnutí.

305 Zatřetí ACER odůvodnila nezbytnost svého opatření tím, že provozovatelé přenosových soustav nedodrželi lhůtu, kterou jim stanovila. V tomto ohledu uvádí, že provozovatelům přenosových soustav uložila čtyřměsíční lhůtu od 18. dubna do 20. srpna 2020 pro provedení analýzy stanovené v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, a dodává, že uvedení provozovatelé tuto lhůtu nedodrželi.

306 Jak přitom vyplývá z bodů 930 (strana 141), 954 (strana 145) a 1131 (strana 202) napadeného rozhodnutí, sama ACER měla za to, že tato analýza stanovená v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 je komplexní a vyžaduje značný čas.

307 ACER navíc neprokazuje, že během čtyřměsíční lhůty, kterou stanovila provozovatelům přenosových soustav, jakkoli usnadnila jejich činnost za účelem provedení analýzy stanovené v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

308 Podle čl. 6 odst. 11 nařízení 2019/942, který vyjadřuje zásadu loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 SEU, je přitom ACER povinna při přípravě rozhodnutí na základě čl. 6 odst. 10 uvedeného nařízení konzultovat vnitrostátní regulační orgány a provozovatele přenosových soustav.

309 Podle zásady loajální spolupráce a s ohledem na jasnou vůli unijního normotvůrce učinit přijímání obtížných, avšak nezbytných rozhodnutí o přeshraničních otázkách, efektivnějším a rychlejším (rozsudek ze dne 7. září 2022, BNetzA v. ACER, T-631/19, EU:T:2022:509, bod 46), měla ACER usnadnit provozovatelům přenosových soustav a vnitrostátním regulačním orgánům vypracování analýzy vyžadované v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

310 Za těchto podmínek nemůže ACER oprávněně vytýkat provozovatelům přenosových soustav, že nebyli s to provést analýzu požadovanou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 ve stanovené, tj. čtyřměsíční lhůtě.

311 Začtvrté ACER dále odůvodnila nezbytnost přijmout spornou metodiku pro sdílení nákladů bez čekání na analýzu požadovanou čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 dvěma dalšími úvahami.

312 Na jednání ACER uvedla, že provozovatelům přenosových soustav bylo třeba poskytnout dostatek času po přijetí sporné metodiky pro sdílení nákladů, aby mohli zavést mechanismy potřebné pro její řádné provádění.

313 Je přitom třeba upozornit na to, že podle čl. 13 odst. 2 sporné metodiky pro sdílení nákladů ve spojení s čl. 37 odst. 2 metodiky RDCT byla první fáze provádění první z těchto metodik stanovena na 4. června 2023, zatímco úplné uplatňování této metodiky bylo stanoveno na 4. června 2025.

314 Vzhledem k tomu, že k prvnímu částečnému provedení sporné metodiky pro sdílení nákladů mělo dojít až dva a půl roku od přijetí této metodiky a k jejímu úplnému provedení až čtyři a půl roku po uvedeném přijetí, pouhý odkaz na potřebu provozovatelů přenosových soustav zavést mechanismy pro řádné provedení této metodiky nemůže s ohledem na velmi dlouhé období stanovené pro její provedení stačit k prokázání skutečné nezbytnosti tuto metodiku přijmout bez čekání na analýzu vyžadovanou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

315 Dále z bodu 946 (strana 144) napadeného rozhodnutí vyplývá, že ACER má za to, že sporná metodika pro sdílení nákladů měla být provedena současně s metodikou RDCT a metodikou ROSC.

316 V tomto ohledu stačí konstatovat, že v projednávané věci není rozhodováno o otázce, zda byla ACER oprávněna stanovit stejná data pro provedení sporné metodiky pro sdílení nákladů, metodiky RDCT a metodiky ROSC, ale o tom, zda ACER mohla přijmout spornou metodiku pro sdílení nákladů bez čekání na analýzu stanovenou v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

317 Za těchto podmínek je argument vycházející z údajné nezbytnosti provádět spornou metodiku pro sdílení nákladů, metodiku RDCT a metodiku ROSC současně irelevantní ve vztahu k otázce, k jakému okamžiku měla být přijata metodika pro sdílení nákladů.

318 ACER tudíž nemohla odůvodnit nezbytnost svého opatření ani úvahami týkajícími se snahy poskytnout provozovatelům přenosových soustav dostatek času, aby jim umožnila zavést potřebné mechanismy pro řádné provedení sporné metodiky pro sdílení nákladů současně s ostatními dvěma metodikami.

319 Z toho vyplývá, že ACER neprokázala, že bylo nezbytné přijmout spornou metodiku pro sdílení nákladů bez čekání na analýzu požadovanou čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

320 ACER tedy neprokázala, že existovala skutečná potřeba zajištění užitečného účinku dotčených ustanovení, jež by odůvodňovala implicitní přiznání pravomoci v její prospěch.

321 Každopádně je třeba konstatovat, že určení úrovně tolerance provedené ACER nemůže zajistit užitečný účinek dotčených ustanovení.

322 Je pravda, že toto určení úrovně tolerance umožnilo ACER přijmout dne 30. listopadu 2020 spornou metodiku pro sdílení nákladů, tedy jen o něco později než 27. září 2020, kdy uplynula lhůta, která jí k tomu byla stanovena. To však neumožnilo zajistit užitečný účinek dotčených hmotněprávních ustanovení.

323 Tato sporná metodika pro sdílení nákladů totiž musí v souladu s čl. 74 odst. 6 písm. a) nařízení 2015/1222 zahrnovat pobídky k účinnému investování do řízení přetížení. Podle bodu 34 odůvodnění nařízení 2019/943 mělo uvedené řízení přetížení umožňovat, aby byly provozovatelům přenosových soustav a účastníkům trhu poskytovány správné hospodářské signály.

324 Je třeba upozornit, jak bylo konstatováno v bodě 272 výše, že úroveň tolerance určená ACER a potvrzená v napadeném rozhodnutí nesplňuje požadavky zakotvené v čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, podle nichž musí úroveň tolerance odpovídat „úrovni, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení“ a musí být definována „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“.

325 Za těchto podmínek nemůže sporná metodika pro sdílení nákladů z důvodu tohoto určení úrovně tolerance poskytovat prostřednictvím sdílení nákladů nápravných opatření „správné hospodářské signály“ pro investice do sítí.

326 Je třeba rovněž konstatovat, že zvážení zájmu na dodržení stanovené lhůty oproti zájmu na dodržení čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, které zjevně ACER provedla, neodůvodňuje určení úrovně tolerance, které není v souladu s relevantní právní úpravou.

327 Jak bylo zdůrazněno v bodě 286 výše, lhůta, která byla ACER stanovena k přijetí metodiky pro sdílení nákladů, byla totiž pouze orientační, takže vůle dodržet tuto lhůtu nemůže při zvažování dotčených zájmů převážit nad dodržením požadavků čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943.

328 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem ACER, podle kterého určila úroveň tolerance pouze prozatímně. Prozatímní povaha uvedeného určení tolerance totiž nijak nezmírňuje porušení relevantního právního rámce, kterého se dopustily ACER a odvolací senát.

329 Okolnost, že prozatímní povaha určení úrovně tolerance existuje pouze *de iure*, přitom neumožňuje zlehčit nedodržení relevantního právního rámce ze strany ACER.

330 ACER tudíž nemůže odůvodnit svůj postup spočívající v tom, že při zvažování zájmů upřednostnila zájem na dodržení stanovené lhůty před zájmem na dodržení požadavků čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943 s poukazem na prozatímní povahu zásahu do právního rámce, který z uvedeného vážení zájmů vyplývá, tím, že úroveň tolerance stanoví způsobem, který s tímto právním rámcem není v souladu. V důsledku toho se ACER při určení úrovně tolerance nemohla opírat o implicitní pravomoc.

331 S ohledem na výše uvedené posouzení je třeba dospět k závěru, že určení úrovně tolerance ACER ve sporné metodice pro sdílení nákladů, jak je potvrzeno v napadeném rozhodnutí, porušuje čl. 16 odst. 13 nařízení 2019/943, jelikož tato úroveň neodpovídá kritériu, podle kterého úroveň tolerance musí odpovídat „úrovni, kterou by bylo možné očekávat bez strukturálního přetížení“, ani kritériu, podle kterého musí být úroveň tolerance definována „pro každou jednotlivou hranici nabídkové zóny“. Z výše uvedeného vyplývá, že ACER nebyla oprávněna určit úroveň tolerance odlišným způsobem, aby dodržela lhůtu, která jí byla stanovena pro přijetí sporné metodiky pro sdílení nákladů.

332 Za těchto podmínek je třeba třetímu žalobnímu důvodu vyhovět, aniž je nutné zkoumat ostatní výtky uplatněné žalobkyněmi na jeho podporu.

333 Vzhledem k tomu, že z přezkumu první části druhého žalobního důvodu vyplývá, že napadené rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU, a třetí žalobní důvod se týká ústředního prvku sporné metodiky pro sdílení nákladů, která je předmětem napadeného rozhodnutí, nemůže Tribunál napadené rozhodnutí zrušit pouze částečně.

334 V důsledku toho je třeba žalobám žalobkyň vyhovět na základě první části druhého žalobního důvodu a třetího žalobního důvodu a zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž potvrzuje rozhodnutí ACER č. 30/2020 a zamítá odvolání žalobkyň ve (spojené) věci A-001-2021.

K případnému zachování napadeného rozhodnutí

335 Podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU Tribunál může, považuje-li to za nezbytné, uvést ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které jsou nadále považovány za zachované.

336 V odpovědi na organizační procesní opatření, o nichž rozhodl Tribunál, se k tomu účastníce řízení vyjádřily.

337 V projednávané věci ACER tvrdí, že zrušení napadeného rozhodnutí, a tedy i sporné metodiky pro sdílení nákladů, bude mít závažné důsledky. Provozovatelé přenosových soustav ponesou veškeré náklady na veškerá aktivovaná nápravná opatření na svých prvcích sítě, a to i v případě, že tato opatření byla nutná v důsledku kruhových toků vznikajících v jiných nabídkových zónách. Tato situace podle ní pravděpodobně povede k tomu, že provozovatelé přenosových soustav budou motivováni omezit propojovací kapacitu, což se projeví vyššími náklady na elektřinu.

338 V souladu s judikaturou lze z důvodů souvisejících s právní jistotou účinky aktu zachovat zejména tehdy, kdyby okamžité účinky jeho zrušení měly závažné negativní důsledky pro dotyčné osoby, a legalita napadeného aktu není zpochybněna z důvodu jeho účelu nebo obsahu, nýbrž z důvodu nedostatku pravomoci jeho autora nebo z důvodu porušení podstatných formálních náležitostí (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 175 a citovaná judikatura).

339 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že zrušení napadeného rozhodnutí je založeno zejména na porušení hmotného práva, a sice na porušení čl. 16 odst. 13 druhého pododstavce nařízení 2019/943, a nikoli pouze na porušení podstatných formálních náležitostí.

340 Argumentace ACER dále vychází z předpokladu, že sporná metodika pro sdílení nákladů je již uplatňována.

341 Je však třeba zdůraznit, že z odpovědí účastnic řízení na otázky položené Tribunálem vyplývá, že sporná metodika pro sdílení nákladů, která je předmětem napadeného rozhodnutí, nebude před 4. červnem 2025 uplatňována v plném rozsahu a že z důvodu prodlev může být její uplatňování dále odloženo.

342 Za těchto podmínek není namístě omezit účinek zrušení napadeného rozhodnutí.

K nákladům řízení

343 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

344 Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovaly náhradu nákladů řízení a ACER neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit ACER náhradu nákladů řízení.

345 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Spolková republika Německo tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí odvolacího senátu Agentury Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů (ACER) ze dne 28. května 2021 vydané ve (spojené) věci A-001-2021 se zrušuje v rozsahu, v němž potvrzuje rozhodnutí ACER č. 30/2020 ze dne 30. listopadu 2020 o návrhu provozovatelů elektroenergetických přenosových soustav regionu pro výpočet kapacity zvaného „CORE“, zahrnujícího Belgii, Českou republiku, Německo, Francii, Chorvatsko, Lucembursko, Maďarsko, Nizozemsko, Rakousko, Polsko, Rumunsko, Slovinsko a Slovensko, týkajícím se metodiky pro sdílení nákladů na redispečink a protiobchody, a zamítá odvolání žalobkyň podané v uvedené věci.**

2) **ACER ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi TenneT TSO GmbH a TenneT TSO BV.**

3) **Spolková republika Německo ponese vlastní náklady řízení.**

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. září 2024.

Podpisy